Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

zo 4. septembra 2019 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Obmedzujúce opatrenia prijaté proti osobám, skupinám a subjektom v rámci boja proti terorizmu – Zmrazenie finančných prostriedkov – Možnosť kvalifikácie orgánu tretieho štátu ako príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931/SZBP – Skutkový základ rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov – Povinnosť odôvodnenia – Nesprávne posúdenie – Zásada nezasahovania – Právo na obhajobu – Právo na účinnú súdnu ochranu – Overovanie aktov Rady“

Vo veci T-308/18,

Hamas, so sídlom v Dohe (Katar), v zastúpení: L. Glock, advokátka,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: pôvodne B. Driessen a A. Sikora-Kalėda, neskôr B. Driessen a S. Van Overmeire, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorého predmetom je žaloba na základe článku 263 ZFEÚ o vyhlásenie neplatnosti jednak rozhodnutia Rady (SZBP) 2018/475 z 21. marca 2018, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (SZBP) 2017/1426 (Ú. v. EÚ L 79, 2018, s. 26), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2018/468 z 21. marca 2018, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) 2017/1420 (Ú. v. EÚ L 79, 2018, s. 7), a jednak rozhodnutia Rady (SZBP) 2018/1084 z 30. júla 2018, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (SZBP) 2018/475 (Ú. v. EÚ L 194, 2018, s. 144) a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2018/1071 z 30. júla 2018, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie 2018/468 (Ú. v. EÚ L 194, 2018, s. 23),

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia P. Nihoul (spravodajca) a J. Svenningsen,

tajomník: E. Coulon,

* Jazyk konania: francúzština.

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

Rezolúcia Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1373(2001)

1 Dňa 28. septembra 2001 prijala Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov rezolúciu 1373(2001) navrhujúcu stratégie na boj proti terorizmu všetkými prostriedkami, najmä na boj proti jeho financovaniu. Článok 1 písm. c) tejto rezolúcie okrem iného stanovoval, že všetky štáty mali bezodkladne vykonať zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristických činov alebo ktoré sa zúčastňujú na takýchto činoch či napomáhajú ich páchaniu, subjektov patriacich k týmto osobám alebo nimi kontrolovaných a osôb a subjektov konajúcich v mene alebo na pokyn týchto osôb a subjektov.

2 Uvedená rezolúcia nestanovovala zoznam osôb, subjektov a skupín, na ktoré sa mali tieto opatrenia vzťahovať.

Právo Európskej únie

3 Keďže Rada Európskej únie konštatovala, že na vykonanie rezolúcie 1373(2001) je nevyhnutný akt Únie, prijala 27. decembra 2001 spoločnú pozíciu 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217). Článok 2 spoločnej pozície 2001/931 konkrétne stanovoval zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, skupín a subjektov zapojených do teroristických činov a uvedených na zozname nachádzajúcom sa v prílohe uvedenej spoločnej pozície.

4 V ten istý deň na účely vykonania opatrení opísaných v spoločnej pozícii 2001/931 Rada prijala na úrovni Únie nariadenie (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207), ako aj rozhodnutie 2001/927/ES, ktorým sa ustanovuje zoznam uvedený v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 83).

5 Názov „Hamas Izzaddín al-Kassám (teroristické krídlo Hamasu)“ bol uvedený na zozname pripojenom k spoločnej pozícii 2001/931 a na zozname zahrnutom v rozhodnutí 2001/927. Tieto dva akty boli na základe článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 pravidelne aktualizované, pričom názov „Hamas Izzaddín al-Kassám“ zostal na uvedených zoznamoch zapísaný.

6 Dňa 12. septembra 2003 Rada prijala spoločnú pozíciu 2003/651/SZBP, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 a ktorou sa zrušuje spoločná pozícia 2003/482/SZBP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 229, 2003, s. 42), a rozhodnutie 2003/646/ES o vykonaní článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušení rozhodnutia 2003/480/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 229, 2003, s. 22). Názov organizácie zapísanej na zoznamoch patriacich k týmto aktom bol „Hamas (vrátane Hamas Izzaddín al-Kassám)“.

7 Názov tejto organizácie zostal zapísaný na zoznamoch pripojených k neskorším aktom.

Napadnuté akty

Akty z marca 2018

8 Rada 30. novembra 2017 zaslala advokátovi žalobcu list, v ktorom mu oznámila, že dostala nové informácie relevantné pre zostavenie zoznamov osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú obmedzujúce opatrenia stanovené v nariadení č. 2580/2001, a že v dôsledku toho zmenila odôvodnenie. Žalobcu vyzvala, aby svoje pripomienky k tomuto aktualizovanému odôvodneniu predložil do 15. decembra 2017.

9 Žalobca na tento list nereagoval.

10 Dňa 21. marca 2018 Rada prijala jednak rozhodnutie (SZBP) 2018/475, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (SZBP) 2017/1426 (Ú. v. EÚ L 79, 2018, s. 26), a jednak vykonávacie nariadenie (EÚ) 2018/468, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) 2017/1420 (Ú. v. EÚ L 79, 2018, s. 7) (ďalej spoločne len „akty z marca 2018“). Názov „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“ bol ponechaný na zoznamoch pripojených k týmto aktom (ďalej len „sporné zoznamy z marca 2018“).

11 Listom z 22. marca 2018 Rada poskytla advokátovi žalobcu odôvodnenie k ponechaniu názvu „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“ na sporných zoznamoch z marca 2018, pričom mu oznámila možnosť požiadať o revíziu týchto zoznamov v rámci článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

12 Navyše Rada 22. marca 2018 uverejnila v *Úradnom vestníku Európskej únie* oznámenie určené osobám, skupinám a subjektom uvedeným na zozname ustanovenom v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (Ú. v. EÚ C 107, 2018, s. 6).

13 Týmto oznámením Rada okrem iného dotknutým osobám a subjektom oznámila, po prvé, že sa domnievala, že dôvody odôvodňujúce zápis ich mena na zoznamy prijaté na základe nariadenia č. 2580/2001 boli stále platné, takže sa rozhodla ponechať ich meno na sporných zoznamoch z marca 2018 zapísané, po druhé, že jej mohli predložiť žiadosť o poskytnutie odôvodnenia uvádzajúceho dôvody, pre ktoré bolo ich meno na uvedených zoznamoch ponechané, po tretie, že jej takisto mohli kedykoľvek predložiť žiadosť o revíziu rozhodnutia, ktorým bolo ich meno na predmetné zoznamy zaradené, a po štvrté, že na to, aby mohli byť žiadosti zohľadnené pri nasledujúcej revízii v súlade s článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, museli jej byť doručené do 25. mája 2018.

14 Žalobca na tento list a toto oznámenie nereagoval.

15 Z odôvodnenia týkajúceho sa aktov z marca 2018 vyplýva, že Rada pri zaradení „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“ na sporné zoznamy z marca 2018 vychádzala zo štyroch vnútroštátnych rozhodnutí.

16 Prvým vnútroštátnym rozhodnutím bola vyhláška č. 1261 z 29. marca 2001, ktorú prijal Secretary of State for the Home Department (minister vnútra, Spojené kráľovstvo, ďalej len „Home Secretary“), dopĺňajúca UK Terrorism Act 2000 (zákon Spojeného kráľovstva o terorizme z roku 2000) a stanovujúca zákaz Hamas Izzaddín al-Kassám, ktorý bol považovaný za organizáciu podieľajúcu sa na terorizme (ďalej len „rozhodnutie Home Secretary“).

17 Druhým vnútroštátnym rozhodnutím bolo rozhodnutie z 8. októbra 1997, ktoré prijal United States Secretary of State (minister zahraničných vecí Spojených štátov), kvalifikujúce Hamas na účely Immigration and Nationality Act (zákon Spojených štátov o prisťahovalectve a štátnej príslušnosti, ďalej len „INA“) za zahraničnú teroristickú organizáciu (ďalej len „rozhodnutie USA z roku 1997“).

18 Tretie vnútroštátne rozhodnutie pochádzalo od ministra zahraničných vecí Spojených štátov a bolo prijaté 31. októbra 2001 na základe Executive Order No. 13224 (prezidentský dekrét č. 13224) (ďalej len „rozhodnutie USA z roku 2001“).

19 Štvrté vnútroštátne rozhodnutie bolo datované 23. januára 1995 a bolo prijaté na základe Executive Order No. 12947 (prezidentský dekrét č. 12947) (ďalej len „rozhodnutie USA z roku 1995“).

20 V hlavnej časti odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov Rada najprv konštatovala, že každé z týchto vnútroštátnych rozhodnutí bolo rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a že tieto rozhodnutia boli stále účinnými. Ďalej uviedla, že preskúmala, či mala k dispozícii skutočnosti svedčiace v prospech vyňatia žalobcu zo sporných zoznamov z marca 2018, a že žiadne takéto skutočnosti nenašla. Nakoniec uviedla, že dospela k záveru, že dôvody, ktorými bol zápis mena žalobcu na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov odôvodnený, boli naďalej platné, a konštatovala, že toto meno muselo byť na sporných zoznamoch z marca 2018 ponechané.

21 Odôvodnenie týkajúce sa aktov z marca 2018 navyše zahŕňalo prílohu A týkajúcu sa „rozhodnutia príslušného orgánu Spojeného kráľovstva“ a prílohu B týkajúcu sa „rozhodnutí príslušných orgánov USA“. Každá z týchto príloh obsahovala opis vnútroštátnej právnej úpravy, na základe ktorej boli rozhodnutia vnútroštátnych orgánov prijaté, citáciu definícií pojmov terorizmus, ktoré boli v týchto právnych úpravách uvedené, opis postupov revízie uvedených rozhodnutí, opis skutočností, z ktorých uvedené orgány vychádzali, a konštatovanie, že tieto skutočnosti predstavovali teroristické činy v zmysle článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931.

22 Rada v bode 14 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa aktov z marca 2018 uviedla rozličné skutkové okolnosti, na základe ktorých Home Secretary zakázal Hamas Izzaddín al-Kassám. K týmto skutkovým okolnostiam došlo v rokoch 1994 a 1996.

23 V bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa aktov z marca 2018 Rada dodala, že tento zákaz bol v septembri 2016 v Spojenom kráľovstve predmetom revízie vládnou skupinou poverenou revíziou zákazov a že táto na základe ňou uvedených dôkazov dospela k záveru, že sa dalo odôvodnene predpokladať, že Hamas Izzaddín al-Kassám bol naďalej zapojený do teroristických činov.

24 V bode 10 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa aktov z marca 2018 Rada uviedla, že posledná revízia označenia Hamas za zahraničnú teroristickú organizáciu bola dokončená 27. júla 2012 a že vláda USA na základe nej dospela k záveru, že okolnosti, na ktorých sa rozhodnutie USA z roku 1997 zakladalo, sa nezmenili tak, aby odôvodňovali zrušenie tohto označenia.

25 Nakoniec v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa aktov z marca 2018 Rada uviedla rôzne skutkové okolnosti, ku ktorým došlo od roku 2003 do roku 2016 a na základe ktorých orgány USA kvalifikovali žalobcu ako zahraničnú teroristickú organizáciu, pričom rozhodnutia, z ktorých boli tieto čerpané, nespresnila.

Akty z júla 2018

26 Dňa 30. júla 2018 Rada prijala jednak rozhodnutie (SZBP) 2018/1084, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2018/475 (Ú. v. EÚ L 194, 2018, s. 144), a jednak vykonávacie nariadenie (EÚ)

2018/1071, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie 2018/468 (Ú. v. EÚ L 194, 2018, s. 23) (ďalej spoločne len „akty z júla 2018“). Názov „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“ bol ponechaný na zoznamoch pripojených k týmto aktom (ďalej len „sporné zoznamy z júla 2018“).

27 Listom z 31. júla 2018 Rada poskytla advokátovi žalobcu odôvodnenie k ponechaniu názvu „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“ na sporných zoznamoch z júla 2018, pričom mu oznámila možnosť požiadať o revíziu týchto zoznamov v rámci článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

28 Navyše Rada 31. júla 2018 uverejnila v *Úradnom vestníku Európskej únie* oznámenie určené osobám, skupinám a subjektom uvedeným na zozname ustanovenom v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (Ú. v. EÚ C 269, 2018, s. 3).

29 Týmto oznámením Rada okrem iného dotknutým osobám a subjektom oznámila po prvé, že sa domnievala, že dôvody odôvodňujúce zápis ich mena na zoznamy prijaté na základe nariadenia č. 2580/2001 boli stále platné, takže sa rozhodla ponechať ich meno zapísané na sporných zoznamoch z júla 2018, po druhé, že jej mohli predložiť žiadosť o poskytnutie odôvodnenia uvádzajúceho dôvody, pre ktoré bolo ich meno ponechané na uvedených zoznamoch, po tretie, že jej takisto mohli kedykoľvek predložiť žiadosť o revíziu rozhodnutia, ktorým bolo ich meno zaradené na predmetné zoznamy, a po štvrté, že na to, aby mohli byť žiadosti zohľadnené pri nasledujúcej revízii v súlade s článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, museli jej byť doručené do 1. októbra 2018.

30 Toto odôvodnenie bolo rovnaké ako to, ktoré sa týkalo aktov z marca 2018, až na niekoľko formálnych rozdielov a na odkaz v bode 16 prílohy B na „právo na účinnú súdnu ochranu“ a už nie na „právo na súdnu ochranu“.

31 Žalobca na tento list a toto oznámenie nereagoval.

Konanie a návrhy účastníkov konania

32 Žalobca túto žalobu podal návrhom, ktorý bol do kancelárie Všeobecného súdu doručený 17. mája 2018.

33 Rada svoje vyjadrenie k žalobe predložila 13. septembra 2018.

34 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 14. septembra 2018 žalobca na základe článku 86 rokovacieho poriadku upravil žalobu tak, aby prihliadala na akty z júla 2018 v rozsahu, v akom sa ho týkali.

35 Listami z 13. decembra 2018, ako aj z 1. marca a 10. apríla 2019 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania položil účastníkom konania otázky. Účastníci konania na ne odpovedali v stanovenej lehote.

36 Keďže Všeobecnému súdu nebola v stanovenej lehote predložená žiadosť o nariadenie pojednávania, tento na základe článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku rozhodol, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania.

37 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhlásil akty z marca a júla 2018 (ďalej len „napadnuté akty“) za neplatné v rozsahu, v akom sa týkajú jeho osoby vrátane Hamas Izzaddín al-Kassám,

– uložil Rade povinnosť nahradiť všetky trovy konania.

38 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu v celom rozsahu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

39 Žalobca uvádza sedem žalobných dôvodov, ktoré sa v uvedenom poradí zakladajú na:

– porušení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931,

– nesprávnom posúdení vecnej stránky skutkových okolností,

– nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o teroristickú povahu organizácie Hamas,

– porušení zásady nezasahovania,

– nedostatočnom zohľadnení vývoja situácie z dôvodu uplynutia času,

– porušení povinnosti odôvodnenia,

– porušení zásady dodržiavania práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu.

40 Dňa 19. marca 2019 žalobca v odpovedi na otázku, ktorú mu položil Všeobecný súd 1. marca 2019 v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, vzniesol ôsmy žalobný dôvod založený na „chýbajúcom overení odôvodnenia“.

41 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať šiesty žalobný dôvod na druhom mieste.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931

42 Žalobca v rámci prvého žalobného dôvodu najprv uvádza svoje pripomienky k organizáciám identifikovaným v rozhodnutiach Home Secretary a rozhodnutiach USA z roku 1995, 1997 a 2001 (ďalej spolu len „rozhodnutia USA“), a následne Rade vytýka, že porušila článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, keď tieto rozhodnutia kvalifikovala ako rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi v zmysle tohto ustanovenia.

43 V tejto súvislosti treba uviesť, že ustanovenie, na ktoré sa odvoláva žalobca, sa týka zápisu mena osôb alebo subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov, zatiaľ čo prejednávaná žaloba sa týka rozhodnutí prijatých na základe článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, ktorý sa týka ponechania tohto zápisu na týchto zoznamoch.

44 Podľa Súdneho dvora však ponechanie mena osoby alebo subjektu na zozname zmrazenia finančných prostriedkov v podstate predstavuje predĺženie pôvodného zápisu, a teda predpokladá pretrvávanie nebezpečenstva zapojenia dotknutej osoby alebo subjektu do teroristických činností, tak ako to pôvodne konštatovala Rada na základe vnútroštátneho rozhodnutia, ktoré slúžilo ako podklad pre tento pôvodný zápis (rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 61, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 39).

45 Tento žalobný dôvod je teda relevantný.

46 Na jeho preskúmanie treba po určení organizácií, na ktoré sa rozhodnutia príslušných orgánov uvedené Radou vzťahujú, najprv preskúmať výhrady týkajúce sa len rozhodnutí orgánov USA a potom tie, ktoré sú pre rozhodnutia orgánov USA a pre rozhodnutie Home Secretary spoločné.

O identifikácii organizácií, na ktoré sa vzťahujú rozhodnutia príslušných orgánov uvedené Radou

47 Žalobca uvádza, že podľa odôvodnenia, ktoré mu zaslala Rada, sa napadnuté akty bez akýchkoľvek ďalších spresnení zakladajú na rozhodnutí Home Secretary, ktoré zakazuje Hamas Izzaddín al-Kassám, ozbrojené krídlo Hamasu, a na troch rozhodnutiach USA, ktoré sa vzťahujú na Hamas.

48 Žalobca pochybuje o tom, že by orgány USA mali v úmysle zapísať Hamas ako celok, a tvrdí, že Rada, vychádzajúc z toho, že to tak bolo, uplatnila extenzívny výklad ich rozhodnutí, ktorý zo zoznamov uverejnených uvedenými orgánmi jasne nevyplýval.

49 V tejto súvislosti treba konštatovať, že rozhodnutia USA výslovne uvádzajú „Hamas“, pričom toto označenie bolo v rozhodnutiach USA z roku 1997 a 2001 doplnené o dvanásť ďalších označení – vrátane „brigády Izz-Al-Din Al-Qassam“ – pod ktorými bolo toto hnutie takisto známe.

50 Na rozdiel od toho, čo navrhuje žalobca, túto okolnosť nemožno vykladať v tom zmysle, že orgány USA tak chceli označenie obmedziť výlučne na „Hamas Izzaddín al-Kassám“. V prvom rade sa medzi týmito dodatočnými označeniami nachádzajú označenia odkazujúce na Hamas ako celok, ako napríklad „Islamic Resistance Movement“, čo je anglický preklad takisto sa vyskytujúceho označenia „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia“, ktorého akronymom je „Hamas“. Ďalej boli tieto rôzne označenia uvedené len na zaručenie konkrétnej efektívnosti opatrenia prijatého voči Hamasu, čím sa umožnil postih Hamasu týmto opatrením cez všetky jeho označenia a známe zložky.

51 Z týchto úvah vyplýva, že rozhodnutie Home Secretary sa vzťahuje na Hamas Izzaddín al-Kassám, zatiaľ čo rozhodnutia USA sa vzťahujú na Hamas vrátane Hamas Izzaddín al-Kassám.

O výhradách týkajúcich sa výlučne rozhodnutí orgánov USA

52 Žalobca tvrdí, že Rada nemohla napadnuté akty založiť na rozhodnutiach orgánov USA, pretože Spojené štáty sú tretím štátom a orgány týchto štátov v zásade nepredstavujú „príslušne orgány“ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

53 V tejto súvislosti žalobca v prvom rade tvrdí, že systém zavedený článkom 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 spočíva na dôvere priznanej vnútroštátnym orgánom, ktorá sa zakladá na zásade lojálnej spolupráce medzi Radou a členskými štátmi Únie a opiera sa o spoločné hodnoty zakotvené v Zmluvách, ako aj o podrobenie sa spoločným normám, vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme a Charty základných práv Európskej únie. Orgánom tretích štátov nemožno podľa neho túto dôveru priznať.

54 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa Súdneho dvora pojem „príslušný orgán“ použitý v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa neobmedzuje len na orgány členských štátov, ale môže v zásade zahŕňať aj orgány tretích štátov (rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 22).

55 Výklad prijatý Súdnym dvorom je odôvodnený jednak znením článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, ktoré neobmedzuje pojem „príslušné orgány“ na orgány členských štátov, a jednak cieľom tejto spoločnej pozície, ktorá bola prijatá na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady OSN 1373

(2001), ktorá má za cieľ posilniť boj proti terorizmu na celosvetovej úrovni systematickou a úzkou spoluprácou všetkých štátov (rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 23).

56 Pre prípad, že by sa pripustilo, že orgán tretieho štátu môže predstavovať príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, žalobca subsidiárne tvrdí, že platnosť aktov prijatých Radou závisí aj od overení, ktoré bola táto povinná vykonať, aby sa uistila najmä o zlučiteľnosti právnej úpravy USA so zásadou dodržiavania práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu.

57 V prejednávanej veci však Rada v odôvodnení napadnutých aktov podľa neho urobila v podstate len to, že opísala postupy revízie a pripomenula, že bolo možné podať žalobu, pričom neoverila, či bolo zaručené právo na obhajobu a právo na účinnú súdnu ochranu.

58 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že Súdny dvor rozhodol, že ak sa Rada opiera o rozhodnutie tretieho štátu, je povinná najprv overiť, či pri prijatí tohto rozhodnutia bolo dodržané právo na obhajobu a právo na účinnú súdnu ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 31).

59 Rada musí v odôvodnení týkajúcom sa jej vlastných aktov uviesť údaje, na základe ktorých možno konštatovať, že toto overenie vykonala (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 31).

60 V tejto súvislosti musí Rada vo svojich odôvodneniach uviesť dôvody, na základe ktorých dospela k záveru, že rozhodnutie tretieho štátu, o ktoré sa opierala, bolo prijaté v súlade so zásadou dodržiavania práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu (rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 33).

61 Z judikatúry vyplýva, že poznámky, ktoré je nutné v odôvodnení k tomuto posúdeniu uviesť, môžu byť podľa okolností stručné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 33).

62 Tvrdenia uvedené žalobcom jednak v súvislosti so zásadou dodržania práva na obhajobu a jednak v súvislosti s právom na účinnú súdnu ochranu treba preskúmať práve s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 58 až 61 vyššie.

63 Pokiaľ ide o dodržanie práva na obhajobu, žalobca tvrdí, že v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov Rada neuviedla dôvody, na základe ktorých po skončení overovania dospela k záveru, že dodržanie tejto zásady bolo v Spojených štátoch v rámci správnych konaní týkajúcich sa označovania organizácií za teroristické zaručené.

64 Navyše právna úprava USA podľa neho nevyžaduje, aby sa rozhodnutia prijaté orgánmi v tejto oblasti oznámili, dokonca ani to, aby sa odôvodnili. Žalobca uvádza, že aj keď článok 219 INA, na ktorom je založené rozhodnutie USA z roku 1997, obsahuje povinnosť uverejniť rozhodnutie o označení vo federálnom registri, nie je to tak v prípade prezidentského dekrétu č. 13224, na ktorom je založené rozhodnutie USA z roku 2001 a ktorý žiadne opatrenie tohto druhu nestanovuje.

65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že zásada dodržiavania práva na obhajobu vyžaduje, aby bolo osobám, na ktoré sa vzťahujú rozhodnutia významným spôsobom ovplyvňujúce ich záujmy, umožnené účinne vyjadriť ich stanovisko ku skutočnostiam, ktoré boli pri odôvodnení sporných rozhodnutí uplatnené v ich neprospech (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 83 a citovanú judikatúru).

66 V prípade opatrení, ktorými sa majú zapísať mená osôb alebo subjektov na zoznam zmrazenia finančných prostriedkov, z tejto zásady vyplýva, že dôvody týchto opatrení sa týmto osobám alebo subjektom oznámia súčasne s ich prijatím alebo bezodkladne po ňom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2011, Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61).

67 V bode 16 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov Rada tvrdí, že:

„Pokiaľ ide o postupy revízie a o uvedený opis dostupných opravných prostriedkov, Rada sa domnieva, že právna úprava Spojených štátov zaručuje ochranu práva na obhajobu…"

68 Informácie uvedené Radou v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov sa následne líšia podľa toho, o ktoré preskúmané rozhodnutie USA ide.

69 Na jednej strane, pokiaľ ide o prezidentské dekréty č. 12947 a 13224, na ktorých sa zakladajú rozhodnutia USA z roku 1995 a z roku 2001, všeobecný opis poskytnutý Radou neuvádza žiadnu povinnosť orgánov USA oznámiť dotknutým osobám odôvodnenie, či dokonca tieto rozhodnutia uverejniť.

70 Z toho vyplýva, že dodržanie zásady práva na obhajobu nie je pri týchto dvoch rozhodnutiach zabezpečené, a že, vychádzajúc z judikatúry pripomenutej v bodoch 58 až 61 vyššie, tieto rozhodnutia nemôžu slúžiť ako základ pre napadnuté akty.

71 Na druhej strane, pokiaľ ide o rozhodnutie USA z roku 1997, je pravda, že Rada uviedla, že podľa INA sa označenia zahraničných teroristických organizácií alebo rozhodnutia vydané v nadväznosti na žiadosť o zrušenie týchto označení uverejňujú vo federálnom registri. Rada však neuviedla žiadne informácie o tom, či v tomto prípade uverejnenie rozhodnutia USA z roku 1997 nejaké odôvodnenie obsahovalo. Navyše z odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov nevyplýva ani to, že žalobcovi bolo orgánmi USA okrem výroku uvedeného rozhodnutia nejakým spôsobom poskytnuté aj nejaké odôvodnenie.

72 Za týchto podmienok treba preskúmať, či údaj o tom, že rozhodnutie je uverejnené v úradnom vestníku tretieho štátu, postačuje na vyvodenie záveru, že Rada si v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 58 až 61 vyššie splnila svoju povinnosť overiť, či bolo v tretích štátoch, ktoré vydali rozhodnutia slúžiace ako základ pre napadnuté akty, dodržané právo na obhajobu.

73 Na tieto účely treba odkázať na vec, v ktorej boli vyhlásené rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), a zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada (T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885). V tejto veci Rada v odôvodnení dotknutých aktov uviedla, že rozhodnutia orgánov daného tretieho štátu boli uverejnené v úradnom vestníku tohto štátu, pričom ďalšie informácie neuviedla (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 145).

74 V rozsudku z 26. júla 2017, Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 36 a 37), Súdny dvor s prihliadnutím na všetky zmienky o rozhodnutiach orgánov tretieho štátu, ktoré boli v odôvodnení nariadenia Rady uvedené, rozhodol, že tieto nepostačovali na to, aby sa dalo konštatovať, že táto inštitúcia vykonala požadované overenie, pokiaľ ide o dodržanie práva na obhajobu v tomto treťom štáte.

75 V prejednávanej veci treba na základe rovnakých dôvodov dospieť k rovnakému záveru, pokiaľ ide o jedinú zmienku uvedenú v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov, podľa ktorej bolo rozhodnutie USA z roku 1997 uverejnené v USA vo federálnom registri.

76 Z týchto dôvodov a bez toho, aby bolo vôbec nutné preskúmať otázku dodržania práva na účinnú súdnu ochranu, je nutné konštatovať, že v prejednávanej veci je odôvodnenie týkajúce sa rozhodnutí USA nedostatočné, takže tieto rozhodnutia nemôžu slúžiť ako základ napadnutých aktov.

77 No vzhľadom na to, že článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 nevyžaduje, aby sa akty Rady zakladali na viacerých rozhodnutiach príslušných orgánov, stačilo, aby napadnuté akty pri zápise mena žalobcu na sporné zoznamy z marca a júla 2018 (ďalej len „sporné zoznamy“) odkazovali len na rozhodnutie Home Secretary, takže žalobu treba preskúmať tak, že sa toto preskúmanie obmedzí na napadnuté akty v rozsahu, v akom sa tieto zakladajú na rozhodnutí Home Secretary.

O výhradách spoločných pre rozhodnutie Home Secretary a pre rozhodnutia orgánov USA

78 Žalobca tvrdí, že rozhodnutie Home Secretary a rozhodnutia orgánov USA, na ktorých sú napadnuté akty založené, nepredstavujú „rozhodnutia príslušných orgánov“ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, a to z troch dôvodov.

79 V súlade s vyššie uvedeným bodom 77 budú tieto dôvody preskúmané nižšie v rozsahu, v akom sa týkajú rozhodnutia Home Secretary.

– *O prednosti, ktorú treba priznať súdnym orgánom*

80 Žalobca tvrdí, že podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa Rada môže opierať o rozhodnutia správnych orgánov len vtedy, ak súdne orgány nemajú v oblasti boja proti terorizmu žiadnu právomoc. V prejednávanej veci však podľa nej o takýto prípad nejde, pretože v Spojenom kráľovstve súdne orgány majú v tejto oblasti právomoc. Rozhodnutie Home Secretary preto podľa neho nesmela Rada v napadnutých aktoch zohľadniť.

81 Rada s touto argumentáciou nesúhlasí.

82 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa judikatúry nie je pre uplatnenie článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 rozhodujúce, že rozhodnutie je vydané v správnom a nie v súdnom konaní, keďže samotné znenie tohto ustanovenia výslovne stanovuje, že nesúdny orgán možno kvalifikovať ako príslušný orgán v zmysle tohto ustanovenia (rozsudky z 23. októbra 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, body 144 a 145, a zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 105).

83 Hoci článok 1 ods. 4 druhý pododsek spoločnej pozície 2001/931 obsahuje uprednostnenie rozhodnutí vydaných súdnymi orgánmi, nijakým spôsobom nevylučuje zohľadnenie rozhodnutí vydaných správnymi orgánmi za predpokladu po prvé, že tieto orgány majú podľa vnútroštátneho práva účinnú právomoc prijímať obmedzujúce rozhodnutia voči zoskupeniam zapojeným do terorizmu, a po druhé, že tieto orgány, aj keď sú len správnymi orgánmi, možno považovať za „rovnocenné“ súdnym orgánom (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 107).

84 Podľa judikatúry sa správne orgány majú považovať za rovnocenné súdnym orgánom vtedy, keď ich rozhodnutia možno napadnúť žalobou na súde (rozsudok z 23. októbra 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 145).

85 Preto skutočnosť, že súdy dotknutého štátu majú právomoci v oblasti potláčania terorizmu, nebráni tomu, aby Rada zohľadnila rozhodnutia vydané vnútroštátnym správnym orgánom povereným prijatím obmedzujúcich opatrení v oblasti terorizmu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 108).

86 V prejednávanej veci z informácií poskytnutých Radou vyplýva, že rozhodnutia, ktoré prijal Home Secretary, môžu byť predmetom žaloby na Proscribed Organisations Appeal Commission (Odvolacia komisia pre zakázané organizácie, Spojené kráľovstvo), ktorá rozhodne podľa zásad, ktorými sa riadi súdne preskúmanie, a že každý účastník konania sa môže proti rozhodnutiu odvolacej komisie pre zakázané organizácie odvolať, pokiaľ získa povolenie od tejto komisie alebo, ak ho táto neudelí, od odvolacieho súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 2).

87 Za týchto okolností je zrejmé, že rozhodnutia Home Secretary môžu byť predmetom súdnej žaloby, čiže, vychádzajúc z judikatúry uvedenej v bodoch 83 a 84 vyššie, tento správny orgán sa musí považovať za rovnocenný súdnemu orgánu, a teda ako tvrdí Rada, za príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 v súlade s judikatúrou, kde sa už viackrát rozhodlo v tomto zmysle (rozsudky z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 144, a zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, body 120 až 123).

88 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že napadnuté akty nemožno vyhlásiť za neplatné z dôvodu, že Rada v ich odôvodnení odkázala na rozhodnutie Home Secretary, ktorý je správnym orgánom.

– O skutočnosti, že rozhodnutie Home Secretary spočíva v zostavení zoznamu teroristických organizácií

89 Žalobca tvrdí, že činnosť príslušných orgánov vrátane Home Secretary v súvislosti s napadnutými aktmi v praxi spočíva v zostavovaní zoznamov teroristických organizácií s cieľom uplatniť na ne režim obmedzení. Táto činnosť vypracovania zoznamov podľa neho nepredstavuje represívnu právomoc, ktorú by bolo možné považovať za „podnet na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie", či dokonca za „odsúdenie", čím cituje právomoci, ktoré by mal v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 „príslušný orgán" mať.

90 Rada proti dôvodnosti tohto tvrdenia namieta.

91 V tejto súvislosti treba na základe judikatúry uviesť, že spoločná pozícia 2001/931 nevyžaduje, aby bolo rozhodnutie príslušného orgánu súčasťou trestného konania v striktnom slova zmysle, pokiaľ má predmetné vnútroštátne konanie, berúc do úvahy ciele sledované spoločnou pozíciou 2001/931 v rámci vykonávania rezolúcie Bezpečnostnej rady OSN č. 1373 (2001), za cieľ boj proti terorizmu v širšom zmysle (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 113).

92 V tomto zmysle Súdny dvor konštatoval, že ochrana dotknutých osôb nie je spochybnená, ak rozhodnutie neprijal vnútroštátny orgán v rámci konania, ktorého cieľom je uloženie trestných sankcií, ale v rámci konania, ktorého predmetom sú preventívne opatrenia (rozsudok z 15. novembra 2012, Al Aqsa/Rada a Holandsko/Al Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 70).

93 V prejednávanej veci rozhodnutie, ktoré prijal Home Secretary, stanovuje opatrenia zákazu proti organizáciám považovaným za teroristické, a teda je súčasťou, ako to vyžaduje judikatúra, vnútroštátneho konania, ktorým sa majú v prvom rade uložiť preventívne alebo represívne opatrenia voči žalobcovi, a to z dôvodu boja proti terorizmu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 115).

94 Pokiaľ ide o okolnosť, že výsledkom činnosti predmetného orgánu je zostavenie zoznamu osôb alebo subjektov zapojených do terorizmu, je potrebné zdôrazniť, že táto okolnosť sama osebe neznamená, že tento orgán nevykonal individuálne posúdenie pri každej z týchto osôb alebo subjektov skôr, ako ich na

tieto zoznamy zaradil, ani to, že toto posúdenie bolo určite svojvoľné alebo neopodstatnené (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 118).

95 Preto nejde o okolnosť, že výsledkom činnosti predmetného orgánu je vyhotovenie zoznamu osôb alebo subjektov zapojených do terorizmu, ale o to, či sa táto činnosť vykonáva s dostatočnými zárukami na to, aby sa o ňu mohla Rada opierať na účely odôvodnenia jej vlastného rozhodnutia o zaradení na zoznam (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 118).

96 Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že právomoc zostavovať zoznamy nemôže slúžiť ako základ pre kvalifikáciu orgánu ako príslušného v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, je nesprávne.

97 Tento záver ostatné argumenty predložené žalobcom nevyvracajú.

98 Po prvé žalobca tvrdí, že podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 môže Rada zohľadniť len zoznamy zostavené Bezpečnostnou radou OSN.

99 S týmto tvrdením nemožno súhlasiť, pretože účelom poslednej vety článku 1 ods. 4 prvého pododseku spoločnej pozície 2001/931 je jednoducho poskytnúť Rade možnosť vykonať zápis na zoznam, ktorý je dodatočný k zápisom, ktoré môže vykonať na základe rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov.

100 Po druhé žalobca zdôrazňuje, že zo zoznamu Únie sa v rozsahu, v akom tento preberá zoznamy navrhnuté príslušnými orgánmi, stáva zoznam zoznamov, čím sa naň rozširuje pôsobnosť vnútroštátnych správnych opatrení, ktoré boli prípadne prijaté orgánmi tretích štátov bez toho, aby o tom boli dotknuté osoby informované a aby mali možnosť sa účinne brániť.

101 V tejto súvislosti treba konštatovať, ako uvádza žalobca, že Rada pri identifikovaní osôb alebo subjektov, na ktoré sa majú opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov vzťahovať, vychádza zo záverov, ku ktorým dospeli príslušné orgány.

102 V rámci spoločnej pozície 2001/931 bola zavedená osobitná forma spolupráce medzi orgánmi členských štátov a inštitúciami Únie, z ktorej pre Radu vyplýva povinnosť sa v čo najväčšej možnej miere spoliehať na úsudok príslušných vnútroštátnych orgánov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 133, a zo 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, bod 53).

103 Rade v zásade neprislúcha rozhodovať o dodržaní základných práv dotknutej osoby príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, táto právomoc prislúcha príslušným vnútroštátnym súdom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2007, Sison/Rada, T-47/03, neuverejnený, EU:T:2007:207, bod 168).

104 Všeobecný súd je len vo výnimočných prípadoch, keď žalobca na základe konkrétnych skutočností spochybní dodržanie základných práv orgánmi členských štátov, povinný preskúmať, či boli tieto práva účinne dodržané [pozri analogicky rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36].

105 Naopak, pokiaľ ide o orgány tretích štátov, Rada je povinná, ako bolo uvedené v bodoch 58 a 59 vyššie, uistiť sa *ex offo*, že tieto záruky boli účinne uplatnené, a odôvodniť svoje rozhodnutie v tomto ohľade.

106 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že napadnuté akty nemožno vyhlásiť za neplatné na základe dôvodu, že činnosť Home Secretary údajne spočívala v zostavovaní zoznamov teroristických organizácií.

– O absencii závažných a dôveryhodných dôkazov alebo indícií, na ktorých je založené rozhodnutie Home Secretary

107 Žalobca sa domnieva, že Rada bola povinná, keďže sa opierala o rozhodnutie vydané v správnom konaní a nie o súdne rozhodnutie, preukázať, že toto rozhodnutie bolo „založené na závažných dôkazoch alebo záchytných bodoch [na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách – *neoficiálny preklad*]“, ako to vyžaduje článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

108 Vzhľadom na to, že táto argumentácia sa netýka kvalifikácie toho, či „príslušný orgán prijal rozhodnutie“ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície, ktorá je predmetom tohto žalobného dôvodu, bude preskúmaná v rámci šiesteho žalobného dôvodu nižšie.

– O nejasnosti v odlíšení skutočností, ktoré boli údajne čerpané z uvedených vnútroštátnych rozhodnutí, od tých, ktoré boli údajne čerpané z iných zdrojov

109 Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré odôvodňujú ponechanie zápisu jeho mena na sporných zoznamoch, žalobca sa domnieva, že Rada mala v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov uviesť, či tieto pochádzajú z vnútroštátneho rozhodnutia alebo z verejného zdroja, keďže v týchto dvoch prípadoch platia odlišné pravidlá dokazovania. V prvom prípade má Rada podľa neho preukázať, že vnútroštátne rozhodnutie bolo prijaté príslušným orgánom v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, zatiaľ čo v druhom prípade môže vykonať voľné dokazovanie.

110 Podľa žalobcu v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov však Rada neuviedla zdroj skutkových okolností vzniknutých v období od júla 2014 do apríla 2016, ktoré nemôžu pochádzať z rozhodnutí kvalifikujúcich žalobcu ako teroristickú organizáciu, pretože, ako sa uvádza v bode 10 tej istej prílohy, posledná revízia, ktorá bola v tejto súvislosti vykonaná, pochádza z júla 2012.

111 Vzhľadom na to, že táto otázka sa netýka článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 o zápise teroristických osôb a subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov a týka sa odôvodnenia napadnutých aktov, bude zodpovedaná v rámci šiesteho žalobného dôvodu, ktorý je preskúmaný nižšie.

Záver k prvému žalobnému dôvodu

112 Z bodov 58 až 76 vyššie vyplýva, že pokiaľ ide o zápis mena žalobcu na sporné zoznamy, rozhodnutia USA nemôžu slúžiť ako základ pre napadnuté akty, pretože Rada si nesplnila povinnosť odôvodnenia v súvislosti s overením toho, či sa v Spojených štátoch uplatnila zásada dodržania práva na obhajobu.

113 Okrem toho z bodov 49 až 51 vyššie vyplýva, že rozhodnutia orgánov USA sa týkali Hamasu ako celku, zatiaľ čo rozhodnutie Home Secretary sa týkalo len Hamas Izzaddín al-Kassám.

114 Podľa žalobcu táto skutočnosť znamená, že napadnuté akty treba vyhlásiť za neplatné v rozsahu, v akom sa týkajú Hamasu, a platnými môžu zostať len v rozsahu, v akom sa týkajú Hamas Izzaddín al-Kassám. Tieto dva subjekty totiž podľa neho musia byť odlíšené, keďže Hamas je politickou stranou, ktorá legálne kandiduje vo voľbách a podieľa sa na vláde v Palestíne, a Hamas Izzaddín al-Kassám je hnutie odporu proti izraelskej okupácii.

115 Rada tento názor spochybňuje, pričom podľa nej medzi týmito dvoma subjektmi nemožno rozlišovať. Na podporu svojej pozície Rada vo svojom vyjadrení k žalobe cituje najmä prehlásenie žalobcu, v ktorom tento svoju organizáciu prezentoval ako zahŕňajúcu oba subjekty. Toto prehlásenie znie takto

[pozri bod 19 vyjadrenia k žalobe, ktorý cituje body 7 a 8 žaloby podanej žalobcom vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. decembra 2018, Hamas/Rada (T-400/10 RENV, vec v odvolacom konaní, EU:T:2018:966)]:

„Hamas zahŕňa Politický výbor a ozbrojené krídlo: Brigády Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Vedenie Hamasu je charakteristické svojím dvojakým vedením. Vnútorným vedením, ktoré je rozdelené medzi Západným brehom Jordánu a pásmom Gazy, a vonkajším vedením nachádzajúcim sa v Sýrii… Hoci ozbrojené krídlo má určitú nezávislosť, riadi sa podľa všeobecných stratégií vypracovaných Politickým výborom. Politický výbor prijíma rozhodnutia a Brigády ich rešpektujú z dôvodu silnej solidarity, ktorú charakterizuje náboženský prvok hnutia.“

116 Toto prehlásenie má významnú dôkaznú silu, keďže na jednej strane, ako zdôrazňuje Rada, pochádza od samotného žalobcu, a na druhej strane ho tento následne prostredníctvom hmatateľných a konkrétnych dôkazov nespochybnil.

117 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobca nevyužil možnosť, ktorú mal podľa článku 83 ods. 2 rokovacieho poriadku, aby spis doplnil po tom, čo Všeobecný súd podľa odseku 1 toho istého ustanovenia rozhodol, že druhá výmena vyjadrení nebola potrebná.

118 Za týchto okolností nemožno na účely vymedzenia dôsledkov odpovede danej na prvý žalobný dôvod v rámci tejto žaloby konštatovať, že Hamas Izzaddín al-Kassám je organizáciou odlišnou od Hamasu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. apríl 2015, Bank of Industry and Mine/Rada, T-10/13, EU:T:2015:235, body 182, 183 a 185, a z 29. apríla 2015, National Iranian Gas Company/Rada, T-9/13, neuverejnený, EU:T:2015:236, body 163 a 164).

119 Platí to o to viac vzhľadom na to, že i keď opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov boli prijaté voči nemu už pred mnohými rokmi, Hamas sa nesnažil Rade preukázať, že sa nijako nezapájal do aktov, ktoré viedli k prijatiu týchto opatrení, tým, že by sa spôsobom vyvracajúcim akúkoľvek pochybnosť dištancoval od organizácie Hamas Izzaddín al-Kassám, ktorá podľa neho ako jediná nesie zodpovednosť.

120 Z vyššie uvedených dôvodov a s výhradou preskúmania argumentácie uvedenej v bodoch 107, 109 a 110 vyššie treba tento žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

121 Šiesty žalobný dôvod sa delí na tri časti.

O prvej časti šiesteho žalobného dôvodu

122 Ako už bolo uvedené v bode 107 vyššie, žalobca tvrdí, že Rada bola povinná v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov uviesť „závažné a dôveryhodné dôkazy a indície“, na ktorých sa rozhodnutia príslušných orgánov zakladali.

123 Rada sa domnieva, že toto tvrdenie nie je dôvodné.

124 S prihliadnutím na bod 77 vyššie treba tento žalobný dôvod preskúmať len v rozsahu, v akom sa týka rozhodnutia Home Secretary.

125 V tejto súvislosti treba konštatovať, že žalobný dôvod je zo skutkového hľadiska nesprávny. Rada totiž na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, uviedla v bode 14 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov viaceré skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie Home Secretary.

126 V každom prípade je toto tvrdenie nedôvodné.

127 V tejto súvislosti je nutné uviesť, že podľa článku 1 ods. 4 prvého pododseku spoločnej pozície 2001/931 sa zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov vypracúvajú na základe presných informácií alebo skutočností obsiahnutých v spise, z ktorých vyplýva, že príslušný orgán prijal vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom rozhodnutie, pri ktorom ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania pre teroristický čin alebo pre pokus o spáchanie, účasť na spáchaní alebo napomáhanie spáchania takéhoto činu „založené na závažných dôkazoch alebo záchytných bodoch [na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách – *neoficiálny preklad*]“, alebo o rozhodnutie o odsúdení za takéto skutky.

128 Zo všeobecnej štruktúry tohto ustanovenia vyplýva, že požiadavka, aby Rada pred zapísaním mien osôb alebo subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov na základe rozhodnutí prijatých vnútroštátnymi orgánmi overila, či sú tieto rozhodnutia „založené na závažných dôkazoch alebo záchytných bodoch [na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách – *neoficiálny preklad*]“, sa vzťahuje len na rozhodnutia o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania a nie na rozhodnutia o odsúdení.

129 Takto vykonané rozlíšenie medzi týmito dvoma druhmi rozhodnutí vyplýva z uplatnenia zásady lojálnej spolupráce medzi inštitúciami a členskými štátmi, pričom ide o zásadu, pod ktorú patrí prijímanie reštriktívnych opatrení v oblasti boja proti terorizmu a na základe ktorej musí Rada zápis teroristov alebo teroristických subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov podložiť rozhodnutiami prijatými vnútroštátnymi orgánmi, pričom tieto nemusí a dokonca ani nemôže spochybniť.

130 Takto definovaná zásada lojálnej spolupráce sa uplatňuje na vnútroštátne rozhodnutia, ktoré obsahujú odsúdenie, v dôsledku čoho Rada nemusí pred zápisom mena osôb alebo subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov overiť, či sa tieto rozhodnutia zakladajú na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách, a v tejto súvislosti sa musí spoliehať na posúdenie vykonané vnútroštátnym orgánom.

131 Pokiaľ ide o vnútroštátne rozhodnutia týkajúce sa začatia vyšetrovania alebo trestného stíhania, tie majú svojou povahou miesto na začiatku alebo v priebehu konania, ktoré ešte nebolo ukončené. Aby sa zabezpečila účinnosť boja proti terorizmu, považovalo sa za potrebné umožniť Rade opierať sa pri prijímaní reštriktívnych opatrení o takéto rozhodnutia, aj keď sú len prípravnej povahy, pričom bolo na zabezpečenie ochrany osôb, na ktoré sa tieto konania vzťahujú, stanovené, že toto použitie sa podmieni tým, že Rada overí, či sa zakladajú na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách.

132 V prejednávanej veci je rozhodnutie Home Secretary konečné v tom zmysle, že už viac nesmie byť preskúmané. Ako navyše vyplýva z odpovede poskytnutej Radou na otázku Všeobecného súdu, jeho účelom je zákaz žalobcu v Spojenom kráľovstve spolu s trestnoprávnymi dôsledkami pre osoby, ktoré by so žalobcom udržiavali blízky alebo vzdialený vzťah.

133 Za týchto okolností rozhodnutie Home Secretary nepredstavuje rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania, ale musí sa považovať za rozhodnutie o odsúdení, takže podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 Rada nebola v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov povinná uviesť závažné dôkazy a indície, na ktorých sa rozhodnutie tohto orgánu zakladalo.

134 V tejto súvislosti nie je relevantná skutočnosť, že Home Secretary je správnym orgánom, pretože ako vyplýva z bodov 86 a 87 vyššie, jeho rozhodnutia možno napadnúť žalobou na súde, a preto sa musí považovať za rovnocenný súdnemu orgánu.

135 Keďže sa tieto skutočnosti nemusia uviesť, tým skôr nemusia byť Radou preukázané.

136 V dôsledku toho Rade nemožno vytýkať, že v odôvodneniach napadnutých aktov neuviedla „závažn[é] dôkaz[y] alebo záchytn[é] bod[y] [závažné a dôveryhodné dôkazy a indície – *neoficiálny preklad*],“ na ktorých bolo rozhodnutie Home Secretary založené.

137 Prvú časť šiesteho žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti šiesteho žalobného dôvodu

138 Z judikatúry vyplýva, že v prípade, keď od vnútroštátneho rozhodnutia, ktoré slúžilo ako základ pre pôvodný zápis na zoznam a pre prijatie aktov o zachovaní tohto zápisu, uplynul značný čas, nestačí, keď Rada na účely vyslovenia záveru o pretrvávajúcom nebezpečenstve zapojenia dotknutej osoby alebo subjektu do teroristických činností konštatuje, že uvedené rozhodnutie je naďalej platné, ale musí vykonať aktualizované posúdenie situácie, zohľadňujúc najnovšie skutkové okolnosti, ktoré preukazujú, že toto nebezpečenstvo pretrváva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 54 a 55, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, body 32 a 33).

139 Z tej istej judikatúry takisto vyplýva, že najnovšie skutkové okolnosti, na ktorých sa ponechanie mena určitej osoby alebo subjektu na zoznamoch zmrazenia finančných prostriedkov zakladá, môžu pochádzať z iných zdrojov, než sú vnútroštátne rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 72, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 50).

140 V prejednávanej veci pochádzalo pôvodné rozhodnutie Home Secretary z roku 2001, zatiaľ čo napadnuté akty boli prijaté v období od marca do júla 2018.

141 Keďže medzi pôvodným rozhodnutím Home Secretary a napadnutými aktmi uplynulo sedemnásť rokov, podľa judikatúry uvedenej v bode 138 vyššie sa Rada nesmela uspokojiť len s konštatovaním, že rozhodnutie Home Secretary bolo stále platné, bez uvedenia najnovších skutočností preukazujúcich, že nebezpečenstvo zapojenia žalobcu do teroristickej činnosti stále pretrvávalo.

142 Takéto najnovšie skutočnosti boli Radou predložené v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov.

143 Rada tak v bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov uviedla dve skutkové okolnosti v spojení s konaním o revízii rozhodnutia Home Secretary, ktoré sa uskutočnilo v septembri 2016.

144 Ďalej Rada v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov uviedla trinásť skutkových okolností v súvislosti s kvalifikáciou žalobcu ako zahraničnej teroristickej organizácie zo strany orgánov USA. Tieto skutkové okolnosti sú opísané takto:

– „Hamas sa prihlásil k samovražednému útoku spáchanému v septembri 2003, pri ktorom zahynulo deväť vojakov izraelskej armády a tridsať osôb bolo zranených v blízkosti nemocnice Assof Harofeh a vojenskej základne v Tzrifine (Izrael),

– v januári 2004 v Jeruzaleme samovražedný útočník zničil autobus v blízkosti rezidencie premiéra, pričom zabil jedenásť civilistov a zranil ďalších tridsať civilistov; k tomuto činu sa prihlásil Hamas spolu s brigádou mučeníkov Al-Aqsa,

– v januári 2005 teroristi odpálili nálož na palestínskej strane prechodu v Karni, čím prerazili múr, čo umožnilo palestínskym ozbrojencom preniknúť na izraelskú časť; títo zabili jedenásť izraelských civilistov a piatich zranili; k tomuto činu sa prihlásil Hamas spolu s brigádou mučeníkov Al-Aqsa,

– v januári 2007 sa Hamas prihlásil k únosu troch detí v pásme Gazy,

– v januári 2008 palestínsky ostreľovač z pásma Gazy zastrelil ekvádorského dobrovoľníka vo veku 21 rokov, ktorý pracoval na poliach kibucu Ein haŠloša (Izrael); k tomuto činu sa prihlásil Hamas,

– vo februári 2008 samovražedný útočník Hamasu zabil staršiu ženu a zranil tridsaťosem ďalších osôb v obchodnom centre v Dimone (Izrael); jeden policajt zastrelil druhého teroristu skôr, než tento stihol odpáliť svoj pás s výbušninami; Hamas tento čin označil za ‚hrdinský',

– 14. júna 2010 v Hebrone (Západný breh Jordánu) ozbrojení útočníci začali strieľať na policajné auto, pričom zabili jedného policajta a zranili ďalších dvoch; vďaka zásahu, ktorý spoločne vykonali Izraelská bezpečnostná služba, izraelská polícia a Tsahal, boli útočníci 22. júna 2010 zajatí; komando Hamasu zodpovedné za útok počas výsluchov uviedlo, že jeho členovia boli vycvičení už pred niekoľkými rokmi a že sa vyzbrojili zbraňami vrátane pušiek typu kalašnikov a samopalov; počas týchto výsluchov vyšlo tiež najavo, že komando malo v úmysle uskutočniť ďalšie útoky, vrátane únosu jedného vojaka a jedného civilistu v oblasti Eltzsion na severe vrchu Hébron,

– v apríli 2011 Hamas odpálil raketu Kornet, ktorá zasiahla izraelský školský autobus, pričom bol vážne zranený jeden žiak vo veku 16 rokov a ľahko zranený vodič autobusu; hlavica použitá pri útoku by dokázala preraziť pancier moderného tanku,

– 20. augusta 2011 útočníci odpálili rakety na obyvateľov Ofakimu (Izrael), pričom boli zranené dve deti a jeden ďalší civilista; k zodpovednosti za tento čin sa prihlásil Hamas,

– 7. júla 2014 sa Hamas prihlásil k zodpovednosti za raketovú paľbu na izraelské mestá Ašdod, Ofakim, Aškelon a Netivot,

– v auguste 2014 sa Hamas prihlásil k zodpovednosti za únos a vraždu troch izraelských mladistvých na Západnom brehu Jordánu v júni 2014,

– v novembri 2014 sa Hamas prihlásil k zodpovednosti za útok vykonaný nárazom automobilu do skupiny chodcov v Jeruzaleme,

– v apríli 2016 sa Hamas prihlásil k zodpovednosti za bombový atentát na autobus v Jeruzaleme, pri ktorom bolo zranených osemnásť osôb."

145 Ako už bolo uvedené v bodoch 109 a 110 vyššie, žalobca Rade vytýka, že neuviedla, či skutkové okolnosti, ku ktorým došlo medzi júlom 2014 a aprílom 2016, pochádzali z rozhodnutia vnútroštátneho orgánu alebo z iného zdroja.

146 Podľa žalobcu je identifikácia zdroja citovanej skutkovej okolnosti dôležitá, pretože tento je určujúci pre spôsob dokazovania, ktorý musí Rada použiť. V prípade, že citovaná skutková okolnosť pochádza z vnútroštátneho rozhodnutia, je táto inštitúcia povinná preukázať, že toto rozhodnutie prijal príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, zatiaľ čo v prípade, že pochádza z iného zdroja, má Rada pri vykonaní dôkazu o nej voľnosť.

147 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v bode 71 rozsudku z 26. júla 2017, Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), a v bode 49 rozsudku z 26. júla 2017, Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Súdny dvor rozhodol, že dotknutá osoba alebo subjekt môžu v rámci žaloby podanej proti ponechaniu ich mena na spornom zozname namietať proti všetkým skutočnostiam, o ktoré sa Rada opierala, aby preukázala pretrvávanie nebezpečenstva ich zapojenia do teroristických činností, a to nezávisle od otázky, či tieto skutočnosti boli založené na vnútroštátnom rozhodnutí prijatom príslušným orgánom alebo na iných zdrojoch.

148 Súdny dvor dodal, že v prípade námietok prináleží Rade, aby preukázala, že uvádzané skutočnosti sú podložené, a súdu Únie, aby overil ich vecnú správnosť (rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 71, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 49).

149 Z tejto judikatúry vyplýva, že skutočnosti uplatnené Radou na preukázanie pretrvávania nebezpečenstva zapojenia do teroristických činností, ktoré pochádzajú z vnútroštátnych rozhodnutí, musia byť preukázané rovnakým spôsobom ako skutočnosti, ktoré pochádzajú z iných zdrojov.

150 Za týchto okolností treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, Rada nie je povinná v odôvodneniach napadnutých aktov uviesť zdroj skutočností, na ktoré sa na účely ponechania zápisu osoby alebo subjektu na zozname zmrazenia finančných prostriedkov odvoláva, a teda, ak je zdrojom tejto skutočnosti vnútroštátne rozhodnutie, Rada nemusí dokazovať, že ho prijal príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

151 Pokiaľ ide o toto posledné uvedené ustanovenie, treba pripomenúť aj to, že toto sa týka zápisu mena osôb alebo subjektov na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov a nie zachovania tohto zápisu, ktoré sa ako také riadi článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931. Preto sa na naň nemožno odvolávať na účely uloženia povinnosti Rade, aby uviedla zdroj skutkových okolností, z ktorých vychádzala pri opätovnom zápise mena osoby alebo subjektu na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov.

152 Druhú časť šiesteho žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O tretej časti šiesteho žalobného dôvodu

153 Žalobca tvrdí, že odôvodnenie aktu musí vyjadrovať vlastné rozhodnutie inštitúcie. V prejednávanej veci to však podľa neho tak nie je, pretože Rada na odôvodnenie napadnutých aktov urobila len toľko, že prekopírovala dokumenty uverejnené na internete. Údajne tak urobila najmä pri opisoch vnútroštátnych konaní.

154 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je účelom požiadavky odôvodnenia na jednej strane poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný, prípadne či má vadu, ktorá umožňuje napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a na druhej strane umožniť súdu Únie vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri rozsudok z 21. apríla 2016, Rada/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, bod 70 a citovanú judikatúru).

155 V prejednávanej veci žalobca neuvádza dôvody, pre ktoré by prevzatie obsahu na internete zverejnených dokumentov Radou bránilo tomu, aby odôvodnenie napadnutých aktov tieto účely spĺňalo, pokiaľ takto prevzatý obsah zodpovedá realite.

156 Povinnosť odôvodnenia teda nemožno považovať za porušenú len z toho dôvodu, že Rada údajne prevzala obsah dokumentov uverejnených na internete.

157 Tretiu časť šiesteho žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

158 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy tak treba šiesty žalobný dôvod zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na „nesprávnom posúdení vecnej stránky skutkových okolností“

159 Žalobca vo svojom žalobnom dôvode založenom na „nesprávnom posúdení vecnej stránky skutkových okolností“ uvádza výhrady voči skutkovým okolnostiam spomenutým Radou v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov z dôvodu, že sú uvedené príliš nejasne, nie sú preukázané a sú príliš staré na to, aby odôvodňovali zaradenie mena žalobcu na sporné zoznamy.

160 Tento žalobný dôvod sa musí preskúmať iba v rozsahu, v akom sa týka skutkových okolností, z ktorých Rada vychádzala pri ponechaní mena žalobcu na sporných zoznamoch. Ako totiž vyplýva z preskúmania prvej časti šiesteho žalobného dôvodu, skutkové okolnosti, ktoré sú základom rozhodnutia Home Secretary, nemusia byť Radou v napadnutých aktoch uvedené, ani preukázané.

161 Na účely odôvodnenia ponechania mena žalobcu na sporných zoznamoch sa Rada v súlade s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 138 vyššie opierala o rôzne skutkové okolnosti, ktoré uviedla v prílohách pripojených k odôvodneniam týkajúcim sa napadnutých aktov.

162 Týmito skutkovými okolnosťami sú jednak tie, na ktoré Rada poukázala v súvislosti s konaním o revízii, ktoré sa uskutočnilo v Spojenom kráľovstve v septembri 2016 (bod 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov), a jednak tie, ktoré spomenula v súvislosti s rozhodnutiami, v ktorých bol žalobca kvalifikovaný ako zahraničná teroristická organizácia (bod 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov).

163 Pokiaľ ide o skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, Rada uviedla, že v Spojenom kráľovstve bol zákaz žalobcu predmetom revízie vládnou skupinou poverenou revíziou zákazov a že táto dospela k záveru, že Hamas Izzaddín al-Kassám bol naďalej zapojený do terorizmu na základe dvoch skutočností:

– počas konfliktu medzi Izraelom a pásmom Gazy v lete 2014 boli pri raketovom útoku zabití dvaja izraelskí civilisti a jeden thajský štátny občan a raketovými útokmi bola zasiahnutá nemecká výletná loď,

– Hamas údajne využil sociálne siete na to, aby okrem iného varoval letecké spoločnosti Spojeného kráľovstva, že mal v úmysle zaútočiť na letisko Ben Gurion v Tel Avive (Izrael), čo mohlo mať za následok civilné obete, pričom Hamas sa v júli 2014 skutočne pokúsil na letisko zaútočiť.

164 Pokiaľ ide o skutkové okolnosti uvedené v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, tieto boli zopakované v bode 144 vyššie.

165 Súdny dvor konštatoval, že v prípade, keď sú na odôvodnenie ponechania mena osoby alebo subjektu na zoznamoch zmrazenia finančných prostriedkov predložené najnovšie skutkové okolnosti, je súd Únie povinný na jednej strane osobitne overiť, či bola dodržaná povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ, a na druhej strane aj to, či boli tieto dôvody podložené (rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 70, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 48).

166 Vzhľadom na túto judikatúru a výhrady žalobcu treba preskúmať, či sú skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov dostatočne odôvodnené a či bola preukázaná ich vecná stránka.

O odôvodnení skutkových okolností uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov

167 Žalobca tvrdí, že skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov sú podané veľmi nepresne preto, lebo sa k nim neuvádza dátum ani miesto, nie je jasné, ako bola zodpovednosť za tieto skutkové okolnosti pripísaná Hamasu alebo Hamas Izzaddín al-Kassám, a Rada neuviedla, v akom ohľade mohla byť zodpovednosť za skutkové okolnosti, ktorá bola pripísaná druhému menovanému, takisto pripísaná prvému menovanému.

168 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa Súdneho dvora musí súd Únie overiť najmä to, či bola splnená povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ, a teda to, či sú uvedené dôvody dostatočne presné a konkrétne (rozsudky z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 70, a z 26. júla 2017, Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 48).

169 Podľa ustálenej judikatúry musí byť z odôvodnenia vyžadovaného článkom 296 ZFEÚ jasne a jednoznačne zrejmé uvažovanie inštitúcie, ktorá akt prijala, tak, aby sa dotknutá osoba mohla oboznámiť s dôvodmi prijatých opatrení a aby príslušný súd mohol vykonať preskúmanie (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovanú judikatúru).

170 Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože dostatočnosť odôvodnenia sa musí posudzovať nielen so zreteľom na jeho znenie, ale aj so zreteľom na jeho kontext a tiež na všetky právne normy, ktoré dotknutú oblasť upravujú (rozsudky z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53, a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 82).

171 Konkrétne akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý je dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého vo vzťahu k nej (rozsudky z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 54, a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 82).

172 V prejednávanej veci treba konštatovať, že skutkové okolnosti uvedené jednak v bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov (pozri bod 163 vyššie) a jednak v bode 17 prílohy B tohto odôvodnenia (pozri bod 144 vyššie) sú prinajmenšom datované, pokiaľ ide o rok, mesiac a dokonca aj o deň, keď nastali.

173 Okrem toho treba poznamenať, že k týmto skutkovým okolnostiam došlo v kontexte, ktorý bol žalobcovi známy, pretože k nim došlo alebo sa predpokladá, že k nim došlo, na jemu dobre známom území alebo na viacerých územiach, kde má členov, ktorí sú schopní podať mu všetky informácie potrebné na ich identifikáciu.

174 Nakoniec pri väčšine z nich je špecifikovaný druh uskutočneného útoku, ako aj totožnosť obetí, čo ešte viac uľahčuje identifikáciu predmetných skutkových okolností.

175 Za týchto okolností treba konštatovať, že skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov sú opísané dostatočne presne a konkrétne na to, aby žalobca proti nim mohol namietať a aby ich Všeobecný súd mohol preveriť.

176 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého zodpovednosť za ne nebola pripísaná Hamasu v zmysle politickej vetvy tejto organizácie alebo hnutiu odporu Hamas Izzaddín al-Kassám, toto tvrdenie je neúčinné, pretože ako vyplýva z bodov 116 až 118 vyššie, tieto dva subjekty sa na uplatnenie pravidiel týkajúcich sa boja proti terorizmu musia považovať za jednu a tú istú organizáciu.

177 Treba preto konštatovať, že skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov sú dostatočne odôvodnené.

O vecnej stránke skutkových okolností uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov

178 Podľa žalobcu skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A (pozri bod 163 vyššie) a v bode 17 prílohy B (pozri bod 144 vyššie) odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov nemôžu byť základom pre zachovanie zápisu jeho mena na sporné zoznamy. Po prvé tieto skutkové okolnosti, najmä tie, ku ktorým došlo pred rokom 2009, sú podľa neho príliš staré na to, aby odôvodňovali ponechanie mena žalobcu na týchto zoznamoch. Po druhé tieto skutkové okolnosti podľa neho neboli preukázané. V tejto súvislosti žalobca tvrdí, že Hamas sa neprihlásil k zodpovednosti za skutkové okolnosti z augusta 2014, novembra 2014 a z apríla 2016 uvedené v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, a že skutková okolnosť zo 7. júla 2014, ktorá bola uvedená v tom istom bode, by mala byť posúdená so zreteľom na vojnu, ktorá v Gaze v roku 2014 prebiehala.

179 Rada proti dôvodnosti tohto žalobného dôvodu namieta.

180 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu založené na tom, že ide o staré skutkové okolnosti, treba konštatovať, že v bode 33 rozsudku z 26. júla 2017, Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Súdny dvor rozhodol, že v prípade, keď medzi prijatím vnútroštátnych rozhodnutí, ktoré slúžili ako základ pre prvotný zápis mena žalobcu na zoznam zmrazenia finančných prostriedkov, na jednej strane a prijatím aktov o zachovaní mena žalobcu na sporných zoznamoch na druhej strane uplynulo deväťročné obdobie, bola Rada povinná vychádzať z novších skutočností.

181 Z analogických dôvodov treba konštatovať, tak ako sa domnieva žalobca, že v prejednávanej veci je prvých šesť skutkových okolností uvedených v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov (pozri bod 144 vyššie), ku ktorým došlo medzi rokmi 2003 a 2008, teda viac než deväť rokov pred prijatím napadnutých aktov, príliš starých na to, aby odôvodňovali zachovanie mena žalobcu na sporných zoznamoch.

182 Pokiaľ ide o ich dátum, sedem ďalších skutkových okolností uvedených v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov možno rozdeliť na dve skupiny, a to na tie, ktoré nastali v rokoch 2010 a 2011, a tie, ktoré nastali v rokoch 2014 a 2016. K týmto posledným uvedeným skutkovým okolnostiam ešte patria dve, ktoré sú uvedené v bode 15 prílohy A a ku ktorým došlo v roku 2014.

183 Spomedzi týchto skutkových okolností Všeobecný súd považuje tri skutkové okolnosti, ktoré nastali v rokoch 2010 a 2011, uvedené na siedmom, ôsmom a deviatom mieste v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, takisto za príliš staré na to, aby odôvodnili ponechanie mena žalobcu na sporných zoznamoch, ktoré sú z roku 2018. Vzhľadom na požiadavku uloženú Súdnym dvorom, že ponechanie zápisu mena osoby alebo subjektu na zoznamoch zmrazenia finančných prostriedkov má byť založené na zistení „najnovších“ skutkových okolností, treba konštatovať, že uplynutie sedem alebo osemročného obdobia sa zásadne nelíši od uplynutia deväťročného obdobia, o ktorom Súdny dvor v rozsudku z 26. júla 2017, Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), rozhodol, že už bolo príliš dlhé.

184 Z toho vyplýva, že len štyri posledné skutkové okolnosti uvedené v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúce sa napadnutých aktov a dve skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A, ktoré všetky nastali v roku 2014 alebo 2016, sú dostatočne aktuálne na to, aby boli základom pre napadnuté akty.

185 Argumentáciu žalobcu založenú na nedostatočnosti dôkazov predložených Radou teda treba preskúmať len vo vzťahu k týmto šiestim skutkovým okolnostiam.

186 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry musí účastník konania v prípade, ak namieta proti dôkazom, ktoré predložil druhý účastník konania, splniť dve kumulatívne požiadavky.

187 V prvom rade tieto námietky nemožno vzniesť všeobecným spôsobom, ale musia byť konkrétne a podrobné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2013, Duravit a i./Komisia, T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477, bod 55).

188 V druhom rade musia byť námietky vznesené v súvislosti s vecnou správnosťou skutkových okolností jasne uvedené v prvom procesnom akte týkajúcom sa napadnutého aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. apríla 2015, Tomana a i./Rada a Komisia, T-190/12, EU:T:2015:222, bod 261).

189 Cieľom týchto požiadaviek je umožniť žalovanému, aby sa už vo fáze žaloby oboznámil s výhradami, ktoré voči nemu uvádza žalobca, a aby si tak mohol riadne pripraviť svoju obhajobu.

190 V prejednávanej veci sú výhrady týkajúce sa skutkových okolností z augusta a novembra 2014, ktoré sú uvedené na jedenástom a dvanástom mieste v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, dostatočne konkrétne na to, aby ich Všeobecný súd zohľadnil.

191 Pokiaľ totiž ide o skutkovú okolnosť z augusta 2014, žalobca v bode 98 žaloby tvrdí, pričom prikladá listinný dôkaz, že:

„… Hamas tento únos nikdy nezorganizoval ani sa k nemu neprihlásil. Zodpovednosť za tento tragický skutok mu falošne pripísala práve izraelská vláda, aby odôvodnila svoj vojenský zásah v Gaze v roku 2014. Viacerí obzvlášť vplyvní aktéri, napríklad bývalý vodca Šin Betu Yuval Diskin, následne v tlačových médiách analýze izraelskej vlády protirečili tvrdením, že únoscovia boli bez skupinovej príslušnosti a konali z vlastnej iniciatívy.“

192 Takisto, pokiaľ ide o skutkovú okolnosť z novembra 2014, žalobca v bode 99 žaloby uvádza, pričom prikladá listinný dôkaz, že:

„… Hamas sa k zodpovednosti za tento atentát nikdy neprihlásil a podľa reportéra denníka *Le Monde* sú útoky tohto druhu, najmä tie z novembra 2014, dielom Palestínčanov ‚bez skupinovej príslušnosti‘, ktorí zo svojej vlastnej iniciatívy kladú odpor proti ‚čisto bezpečnostnému prístupu‘.“

193 Naopak, pokiaľ ide o skutkovú okolnosť z apríla 2016, uvedenú na trinástom mieste v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, žalobca v bode 99 žaloby uviedol len toľko, že „na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, Hamas nikdy bombové útoky z roku 2016 nezorganizoval, ani sa neprihlásil k zodpovednosti za ne“.

194 Táto výhrada je vzhľadom na kritériá pripomenuté v bode 187 vyššie príliš všeobecná na to, aby ju Všeobecný súd mohol zohľadniť.

195 Pokiaľ ide o skutkovú okolnosť zo 7. júla 2014 uvedenú na desiatom mieste v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, žalobca v bode 100 žaloby tvrdí, že tvrdenia Rady „sa musia posudzovať vzhľadom na to, čo už bolo uvedené v súvislosti s vojnou v Gaze v roku 2014, tým skôr, keď ide o ich pripísanie politickej vetve Hamasu“.

196 Vzhľadom na to, že táto výhrada sa týka otázky, či skutková okolnosť, ku ktorej došlo v rámci ozbrojeného konfliktu, môže byť kvalifikovaná ako teroristická, a nie otázky, či k predmetnej skutkovej okolnosti došlo alebo nie, alebo či ju možno žalobcovi pripísať, preskúma sa nižšie v rámci tretieho žalobného dôvodu.

197 Žiadna z dvoch skutkových okolností z roku 2014 uvedených v bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov nebola predmetom konkrétnej a podrobnej námietky.

198 Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo šiestich skutkových okolností, ktoré nastali v rokoch 2014 a 2016, boli len voči tým z augusta a novembra 2014 uplatnené výhrady náležitým spôsobom.

199 Tieto výhrady sú však neúčinné, pretože žalobca voči štyrom ďalším skutkovým okolnostiam, a to skutkovým okolnostiam z roku 2014 uvedeným v bode 15 prílohy A odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, ako aj skutkovým okolnostiam zo 7. júla 2014 a z apríla 2016 uvedeným na desiatom a na trinástom mieste v bode 17 prílohy B, neuplatnil výhrady náležitým spôsobom a tieto skutkové okolnosti v každom prípade postačujú na odôvodnenie ponechania jeho mena na sporných zoznamoch.

200 S výhradou preskúmania argumentácie uvedenej v bode 196 vyššie sa tak šiesty žalobný dôvod musí zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o teroristickú povahu žalobcu

201 Žalobca sa domnieva, že pri prijatí napadnutých aktov sa Rada dopustila nesprávneho posúdenia tým, že skutkové okolnosti, ktoré boli uvedené v odôvodneniach týkajúcich sa napadnutých aktov, kvalifikovala ako teroristické činy, a tým, že jeho kvalifikovala ako teroristickú organizáciu.

202 Z argumentácie žalobcu vyplýva, že tieto výhrady sa týkajú tak skutkových okolností, ktoré sú základom rozhodnutí príslušných orgánov, na základe ktorých bolo meno žalobcu na zoznamy zmrazenia finančných prostriedkov zapísané, ako aj skutkových okolností, ktoré odôvodňujú zachovanie tohto zápisu a ktoré sú uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov.

203 Na zodpovedanie tohto žalobného dôvodu je potrebné tieto dve kategórie skutkových okolností odlíšiť.

O skutkových okolnostiach slúžiacich ako základ pre rozhodnutia príslušných orgánov, z ktorých Rada vychádzala pri zápise mena žalobcu na sporné zoznamy

204 Vzhľadom na odpoveď poskytnutú na prvý žalobný dôvod sa táto prvá časť tretieho žalobného dôvodu musí preskúmať len v rozsahu, v akom sa týka skutkových okolností, ktoré slúžili ako základ pre rozhodnutie Home Secretary.

205 Pokiaľ ide o tieto skutkové okolnosti, treba pripomenúť, že v odpovedi na prvú časť šiesteho žalobného dôvodu bolo v bode 133 vyššie rozhodnuté, že Rada nebola povinná ich v odôvodneniach napadnutých aktov uviesť.

206 Preto od tejto inštitúcie nemožno vyžadovať, aby overovala, ako tieto skutkové okolnosti kvalifikoval vnútroštátny orgán, a aby výsledok tejto kvalifikácie uviedla v napadnutých aktoch.

207 Platí to tým skôr, že rozhodnutie Home Secretary pochádza z členského štátu, pre ktorý článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 zaviedli určitú formu osobitnej spolupráce s Radou, v rámci ktorej tejto inštitúcii vzniká povinnosť spoliehať sa v čo možno najväčšej miere na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu (rozsudky z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 133, a zo 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, bod 53).

208 Výhrady vyslovené žalobcom v súvislosti so skutkovými okolnosťami, na ktorých sa zakladá rozhodnutie Home Secretary, sú teda neúčinné.

O skutkových okolnostiach, na ktoré sa Rada odvolala na účely zachovania mena žalobcu na sporných zoznamoch a ktoré sú uvedené v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov

209 V odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov Rada po prvé kvalifikovala skutkové okolnosti uvedené v bode 15 prílohy A ako teroristické činy v zmysle článku 1 ods. 3 bodu iii) písm. a), d), f), g) a i) spoločnej pozície 2001/931, ktoré boli spáchané na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 1 ods. 3 bodoch i) a ii) tej istej spoločnej pozície, a po druhé kvalifikovala skutkové okolnosti uvedené v bode 17 prílohy B ako teroristické činy v zmysle článku 1 ods. 3 bodu iii) písm. a), b), c) a f) spoločnej pozície 2001/931, ktoré boli spáchané na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 1 ods. 3 bodoch i) a ii) tej istej spoločnej pozície.

210 Žalobca tvrdí, že Rada sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď dotknuté skutkové okolnosti kvalifikovala ako teroristické činy. V prvom rade tvrdí, že skutočnosť, že k predmetným skutkom došlo v čase okupačnej vojny vedenej Izraelom v Palestíne, mala Radu priviesť k tomu, aby túto kvalifikáciu na neho neuplatnila. Ďalej, aj za predpokladu, že sa tieto skutkové okolnosti preukážu, skutky, s ktorými súvisia, boli podľa neho spáchané na účely oslobodenia palestínskeho ľudu a nie na účely, ktoré citovala Rada a ktoré sú uvedené v článku 1 ods. 3 bodoch i), ii) a iii) spoločnej pozície 2001/931.

211 Týmito argumentmi žalobca tvrdí, že Rada mala pri kvalifikácii skutkov uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov zohľadniť okolnosť, že izraelsko-palestínsky konflikt patril pod právo ozbrojených konfliktov a že jeho cieľom bolo oslobodiť palestínsky ľud.

212 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry existencia ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva nevylučuje uplatnenie ustanovení práva Únie v oblasti predchádzania terorizmu, ako sú spoločná pozícia 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001, na prípadné teroristické činy spáchané v tomto rámci (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 57; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2017, A a i., C-158/14, EU:C:2017:202, body 95 až 98).

213 Na jednej strane totiž spoločná pozícia 2001/931 v súvislosti s jej pôsobnosťou vôbec nerozlišuje podľa toho, či bol predmetný čin spáchaný v rámci ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva alebo nie. Na druhej strane cieľom Únie a jej členských štátov je boj proti terorizmu bez ohľadu na formy, akými sa môže prejavovať, a to v súlade s cieľmi účinného medzinárodného práva (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 58).

214 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že s cieľom vykonať na úrovni Únie rezolúciu Bezpečnostnej rady OSN 1373 (2001) (pozri bod 1 vyššie), ktorá „opäť potvrdzuje nevyhnutnosť boja všetkými prostriedkami v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov podpísanou v San Franciscu 26. júna 1945 proti ohrozeniam medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktoré predstavujú teroristické činy“, a „žiada, aby členské štáty doplnili medzinárodnú spoluprácu prijatím dodatočných opatrení, aby na svojom území všetkými dovolenými prostriedkami predchádzali a zamedzili financovaniu a príprave teroristických činov“, Rada prijala spoločnú pozíciu 2001/931 (pozri odôvodnenia 5 až 7 tejto spoločnej pozície), a neskôr v súlade s touto spoločnou pozíciou nariadenie č. 2580/2001 (pozri odôvodnenia 3, 5 a 6 tohto nariadenia) (rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 59).

215 Nasledujúce argumenty na tomto závere nič nemenia.

216 Žalobca v prvom rade namieta, že v rozsudku zo 14. marca 2017, A a i. (C-158/14, EU:C:2017:202, bod 87), sa Súdny dvor nevyjadril k prípadu, keď ozbrojený konflikt vychádza z práva na sebaurčenie, ktoré predstavuje zásadu obyčajového práva. Tvrdí, že kvalifikovať ako teroristické činy konanie vnútroštátneho oslobodzujúceho hnutia, ako je Hamas alebo Hamas Izzaddín al-Kassám, ktoré sa stavia na odpor nezákonnej okupácii palestínskeho územia štátom Izrael, by bolo porušením tejto zásady.

217 V tejto súvislosti treba uviesť, ako uvádza žalobca, že Súdny dvor v rozsudku z 21. decembra 2016, Rada/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, bod 88), konštatoval, že obyčajová zásada sebaurčenia pripomenutá najmä v článku 1 Charty OSN je zásadou medzinárodného práva, ktorá sa uplatňuje na všetky nesamosprávne územia a na všetky národy, ktoré ešte nenadobudli nezávislosť.

218 Bez zaujatia stanoviska k jej uplatneniu v prejednávanej veci treba uviesť, že táto zásada neznamená, že na účely výkonu práva na sebaurčenie môže ľud alebo obyvatelia určitého územia využiť prostriedky patriace do pôsobnosti článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931.

219 Je totiž potrebné rozlišovať na jednej strane cieľ, ktorý si ľud alebo obyvatelia určitého územia želajú dosiahnuť, a na druhej strane činy, ktoré títo na účely jeho dosiahnutia vykonajú.

220 Ako už bolo uvedené v bodoch 212 až 214 vyššie, pravidlá prijaté v Únii na účely boja proti terorizmu sa pritom uplatňujú na všetky formy, ktorými sa môže prejaviť, bez ohľadu na cieľ konfliktu, pokiaľ dôjde ku skutkom spĺňajúcim podmienky a požiadavky, ktoré sú v nich vyjadrené.

221 V druhom rade žalobca popiera úmysel zriadiť islamský štát, ktorý mu Rada v odôvodnení týkajúcom sa napadnutých aktov pripísala a ktorý by odôvodňoval zápis jeho mena na sporné zoznamy.

222 Je pravda, že na začiatku odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov Rada tvrdí:

„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyah (Hamas) je skupina, ktorej cieľom je ukončenie izraelskej okupácie Palestíny a vytvorenie Islamského štátu.“

223 Z odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov v jeho celistvosti však vyplýva, že toto tvrdenie nie je základom pre zápis alebo opätovný zápis mena žalobcu na sporné zoznamy.

224 Ako vyplýva z preskúmania prvého, druhého a šiesteho žalobného dôvodu vyššie, zápis mena žalobcu na sporné zoznamy je založený na rozhodnutí Home Secretary a jeho opätovný zápis na ponechaní tohto posledného uvedeného rozhodnutia v platnosti, ako aj na skutkových okolnostiach uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov, a to v medziach uvedených v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu.

225 Vo všetkých napadnutých aktoch slúži veta, ktorú žalobca zdôrazňuje, len na vymedzenie kontextu a jej nesprávnosť, ak by preukázala, nemôže mať za následok vyhlásenie neplatnosti týchto aktov.

226 Z týchto dôvodov treba tretí žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady nezasahovania

227 Žalobca tvrdí, že Rada tým, že prijala napadnuté akty, porušila zásadu nezasahovania, ktorá vyplýva z článku 2 Charty Organizácie Spojených národov a predstavuje zásadu *ius cogens* vyplývajúcu zo zvrchovanej rovnosti štátov v medzinárodnom práve. Táto zásada podľa neho zakazuje, aby sa štát alebo vláda mohli považovať za teroristický subjekt.

228 Hamas pritom podľa neho nie je obyčajnou mimovládnou organizáciou a už vôbec nie len neformálnym hnutím, ale je legálnym politickým hnutím, ktoré vyhralo voľby v Palestíne a ktoré tvorí jadro palestínskej vlády. Keďže Hamas bol dosadený do funkcií, ktoré údajne presahujú rámec bežnej politickej strany, jeho úkony v Gaze možno považovať za úkony orgánu štátnej moci a z tohto dôvodu ich nemožno z pohľadu protiteroristických opatrení odsúdiť. Žalobca tvrdí, že spomedzi osôb a subjektov, ktorých mená sú na sporných zoznamoch zapísané, sa v takejto situácii nachádza len on sám.

229 V tejto súvislosti treba uviesť, že zásada nevmiešavania sa, takisto nazývaná zásada nezasahovania, predstavujúca logický dôsledok zásady zvrchovanej rovnosti štátov, je zásadou medzinárodného obyčajového práva, pri ktorej ide o právo každého zvrchovaného štátu spravovať svoje záležitosti bez vonkajšieho zásahu.

230 Ako uvádza Rada, táto zásada medzinárodného práva je stanovená v prospech zvrchovaných štátov a nie v prospech skupín alebo hnutí (pozri rozsudok zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 69 a citovanú judikatúru).

231 Keďže Hamas nepredstavuje ani štát, ani vládu štátu, nemôže si uplatňovať zásadu nezasahovania.

232 Štvrtý žalobný dôvod tak treba zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom žalobnom dôvode založenom na nedostatočnom zohľadnení vývoja situácie z dôvodu uplynutia času

233 Žalobca Rade vytýka, že pri revízii podľa článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 nepostupovala správne, a to z viacerých dôvodov.

234 Po prvé Rada na účely zachovania zápisu mena žalobcu na sporných zoznamoch podľa neho považovala za postačujúce, že len potvrdila, že vnútroštátne rozhodnutia boli naďalej platné, a že v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov vymenovala rad skutkových okolností bez toho, aby overila, či bolo zachovanie jeho označenia ako zahraničnej teroristickej organizácie rozhodnutím USA o preskúmaní z 27. júla 2012 podložené závažnými a dôveryhodnými dôkazmi a indíciami a či tieto skutkové okolnosti mali byť kvalifikované ako teroristické činy v zmysle spoločnej pozície 2001/931.

235 V každom prípade je rozhodnutie USA o preskúmaní z 27. júla 2012 podľa žalobcu príliš neaktuálne na to, aby odôvodňovalo ponechanie jeho mena na sporných zoznamoch a túto neaktuálnosť podľa neho nemožno napraviť rozhodnutím Spojeného kráľovstva zo septembra 2016, ktoré sa týka len Hamas Izzaddín al-Kassám.

236 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodov 138 až 144 a 161 až 163 vyššie, opätovný zápis mena žalobcu na sporné zoznamy je založený na zachovaní rozhodnutia Home Secretary v platnosti a v medziach, ktoré boli uvedené v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu, na skutkových okolnostiach uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov.

237 Výhrady uvedené žalobcom v rámci tohto žalobného dôvodu sú neúčinné, keďže sa týkajú amerického rozhodnutia USA o preskúmaní z 27. júla 2012, pretože toto rozhodnutie nebolo právnym základom pre ponechanie jeho mena na sporných zoznamoch.

238 Po druhé žalobca tvrdí, že nie je možné brať Hamas alebo Hamas Izzaddín al-Kassám na zodpovednosť za skutky spáchané v období od roku 2014 do roku 2016.

239 Keďže táto výhrada už bola preskúmaná v rámci druhého žalobného dôvodu, odkazuje sa na bod 176 vyššie.

240 Po tretie žalobca Rade vytýka, že neuplatnila žiaden dôkaz o jeho vyvinení. V tejto súvislosti na jednej strane zdôrazňuje, že charta Hamasu uverejnená v roku 2017 zakladá činnosť Hamasu na zásade sebaurčenia a uznáva sa v nej dodržiavanie hraníc stanovených plánom Organizácie Spojených národov (OSN) v roku 1967, a na druhej strane, že podľa pozorovateľov sú od roku 2014 násilné činy páchané osobami bez skupinovej príslušnosti, pričom Hamas Izzaddín al-Kassám dodržiava prímerie.

241 V tejto súvislosti treba uviesť, že v nadväznosti na listy z 30. novembra 2017 a 22. marca 2018 žalobca napriek výzve, s ktorou ho Rada oslovila, túto inštitúciu nekontaktoval, aby jej takéto dôkazy o svojom vyvinení predložil. Za týchto okolností tejto inštitúcii nemožno vytýkať, že ich v odôvodneniach týkajúcich sa napadnutých aktov nezohľadnila.

242 V každom prípade z preskúmania druhého žalobného dôvodu vyplýva, že opätovný zápis mena žalobcu na sporné zoznamy je z právneho hľadiska dostatočne založený na ponechaní rozhodnutia Home Secretary v platnosti, ako aj na skutkových okolnostiach uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho napadnutých aktov v medziach, ktoré boli v rámci preskúmania tohto žalobného dôvodu uvedené.

243 Piaty žalobný dôvod tak treba zamietnuť ako nedôvodný.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady dodržiavania práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu

244 Siedmy žalobný dôvod sa skladá z dvoch častí.

O prvej časti siedmeho žalobného dôvodu

245 V prvej časti svojho siedmeho žalobného dôvodu sa žalobca domnieva, že v prípade, že sa Rada opiera o vnútroštátne rozhodnutia prijaté orgánom tretieho štátu, je povinná overiť, či boli počas vnútroštátneho konania, ktoré k prijatiu týchto opatrení viedlo, konkrétne dodržané procesné práva, a že Všeobecný súd musí preskúmať, či toto overenie bolo vykonané.

246 Žalobca konštatuje, že v prejednávanej veci jeho procesné práva neboli orgánmi USA dodržané. O rozhodnutí, ktoré sa na neho v USA vzťahovalo, totiž údajne nedostal žiadne oznámenie, hoci takéto oznámenie mu mohlo určite byť poskytnuté, keďže bol v Damasku (Sýria) a v Gaze „dobre etablovaný“. V dôsledku toho mu údajne bolo zabránené, aby predložil svoje pripomienky a uplatnil svoje právo na opravný prostriedok. Aj keď právne predpisy USA stanovujú možnosť žaloby na súde, neposkytnutie oznámenia a odôvodnenia podľa neho porušilo jeho právo na účinnú súdnu ochranu. Rada mala podľa neho prinajmenšom preukázať, že vláda USA sa pokúsila žalobcu upovedomiť a že tento pokus zlyhal.

247 Vzhľadom na to, že na jednej strane Všeobecný súd v odpovedi na prvý žalobný dôvod konštatoval, že rozhodnutia USA nemohli byť platným základom pre zápis mena žalobcu na sporné zoznamy, a na druhej strane, že opätovný zápis jeho mena na tieto zoznamy je založený na ponechaní rozhodnutia Home Secretary v platnosti a na skutkových okolnostiach uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov (pozri body 138 až 144 a 161 až 163 vyššie), a nie na rozhodnutiach, z ktorých tieto skutkové okolnosti pochádzajú, prvá časť siedmeho žalobného dôvodu nemôže byť účinne uplatnená.

O druhej časti siedmeho žalobného dôvodu

248 V druhej časti svojho siedmeho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že Rada počas konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutých aktov, porušila zásadu dodržania práva na obhajobu, a to z troch dôvodov.

249 Po prvé žalobca Rade vytýka, že mu neposkytla závažné dôkazy a indície, na ktorých boli rozhodnutia USA založené, aby sa k týmto rozhodnutiam mohol vyjadriť.

250 Keďže Všeobecný súd v odpovedi na prvý žalobný dôvod konštatoval, že rozhodnutia USA nemohli byť platným základom pre zápis mena žalobcu na sporné zoznamy, a ďalej, že opätovný zápis jeho mena na tieto zoznamy je založený na ponechaní rozhodnutia Home Secretary v platnosti a na skutkových okolnostiach uvedených v bode 15 prílohy A a v bode 17 prílohy B odôvodnenia týkajúceho sa napadnutých aktov (pozri body 138 až 144 a 161 až 163 vyššie), a nie na rozhodnutiach, z ktorých tieto skutkové okolnosti pochádzajú, túto argumentáciu treba zamietnuť ako neúčinnú.

251 Po druhé žalobca Rade vytýka, že mu pred prijatím napadnutých aktov neoznámila informácie a dôkazy týkajúce sa skutkových okolností, ktoré nepochádzajú z vnútroštátnych rozhodnutí, a že ho k týmto informáciám a dôkazom nevypočula. Domnieva sa tiež, že Rada mala v liste z 30. novembra 2017 spresniť, že mal právo si ich vyžiadať.

252 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry je Rada iba na žiadosť zainteresovanej strany povinná umožniť prístup ku všetkým administratívnym dokumentom týkajúcim sa dotknutého opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 92; z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 87, a z 28. júla 2016, Tomana a i./Rada a Komisia, C-330/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:601, bod 66 a citovanú judikatúru).

253 V prejednávanej veci však žalobca takúto žiadosť nepredložil.

254 Pokiaľ ide o skutočnosť, že v liste z 30. novembra 2017 sa výslovne neuvádza možnosť žalobcu požiadať Radu o informácie a dôkazy týkajúce sa skutkových okolností, ktoré nepochádzajú z vnútroštátnych rozhodnutí, treba poznamenať, že tento list uvádzal adresu, na ktorú žalobca mohol zaslať pripomienky k úmyslu Rady ponechať jeho meno zapísané na sporných zoznamoch z marca 2018. Je evidentné, že na tejto adrese si mohol uvedené informácie a dôkazy vyžiadať, čo však neurobil.

255 Za týchto okolností nemožno akty z marca 2018 vyhlásiť za neplatné na základe dôvodu, že Rada údajne neposkytla informácie a dôkazy o skutkových okolnostiach, ktoré nepochádzali z vnútroštátnych rozhodnutí.

256 Po tretie sa žalobca domnieva, že listy z 22. marca a 31. júla 2018, ktoré obsahujú odôvodnenia týkajúce sa napadnutých aktov, mali byť zaslané skôr jemu a nie jeho advokátovi, keďže on sám je dobre etablovaný v Damasku a v Dohe (Katar).

257 V tejto súvislosti treba uviesť, že povinnosť individuálne oznámiť konkrétne a presné odôvodnenie osobám a subjektom, voči ktorým sú prijaté reštriktívne opatrenia, má v podstate za cieľ doplniť uverejnenie oznámenia v úradnom vestníku, ktorým sa dotknutým osobám alebo subjektom oznamuje, že voči nim boli prijaté reštriktívne opatrenia, a ktorým sa tieto vyzývajú, aby požiadali o poskytnutie odôvodnenia týchto opatrení, pričom sa uvádza presná adresa, na ktorú môže byť táto žiadosť zaslaná. Individuálne oznámenie dotknutým osobám a subjektom teda nie je jediným mechanizmom využívaným na ich informovanie o opatreniach, ktoré boli voči nim prijaté (rozsudok zo 14. decembra 2018, Hamas/Rada, T-400/10 RENV, vec v odvolacom konaní, EU:T:2018:966, bod 175).

258 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že povinnosť individuálne oznámiť odôvodnenie reštriktívnych opatrení sa neuplatňuje vo všetkých prípadoch, ale len vtedy, ak sa to ukazuje ako možné (pozri rozsudok zo 14. decembra 2018, Hamas/Rada, T-400/10 RENV, v odvolacom konaní, EU:T:2018:966, bod 176 a citovanú judikatúru).

259 V prejednávanej veci sa však zdá, že aj v rámci tohto konania je adresa žalobcu naďalej neznáma, keďže jedinými údajmi, ktoré Všeobecnému súdu poskytol, sú len názov mesta a jedna krajina (Doha v Katare a Gaza) (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2018, Hamas/Rada, T-400/10 RENV, v odvolacom konaní, EU:T:2018:966, bod 177).

260 Rada teda okrem uverejnení stanovísk z 22. marca a 31. júla 2018 mohla zaslať odôvodnenie týkajúce sa napadnutých aktov advokátovi žalobcu.

261 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti treba siedmy žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na chýbajúcom overení odôvodnenia

262 Žalobca vo svojej odpovedi 19. marca 2019 na otázku, ktorú mu 1. marca 2019 položil Všeobecný súd v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, uvádza ôsmy žalobný dôvod založený na „chýbajúcom overení odôvodnenia“.

263 Žalobca poznamenáva, že odôvodnenia týkajúce sa napadnutých aktov, ktoré Rada zaslala jeho advokátovi listami z 22. marca a 31. júla 2018, neboli predsedom tejto inštitúcie podpísané, a teda neboli overené, čo je v rozpore s požiadavkou článku 15 rokovacieho poriadku Rady, ktorý bol prijatý rozhodnutím 2009/937/EÚ z 1. decembra 2009 (Ú. v. ES L 325, 2009, s. 35).

264 Žalobca tvrdí, že vzhľadom na to, že takéto overenie chýba, nemôže si byť istý, že odôvodnenia, ktoré mu boli zaslané, zodpovedajú tým, ktoré prijala Rada.

265 Rada bez navrhnutia, aby bol žalobný dôvod vyhlásený za neprípustný, vo svojich pripomienkach k ôsmemu žalobnému dôvodu konštatovala, že žalobca tento dôvod uviedol až v odpovedi na otázku Všeobecného súdu a že ho neuviedol ani v žalobe, ani v návrhu na úpravu žaloby.

266 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na základe článku 84 rokovacieho poriadku je uvádzanie nových dôvodov prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo počas konania.

267 V prejednávanej veci bol ôsmy žalobný dôvod vznesený žalobcom v štádiu odpovede na otázku, ktorú mu položil Všeobecný súd v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, hoci sa tak mohlo stať už v štádiu žaloby. Musí byť teda považovaný za neprípustný.

268 Všeobecný súd však môže kedykoľvek *ex offo* po vypočutí účastníkov konania rozhodnúť o žalobnom dôvode kogentnej povahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 48 a 49 a citovanú judikatúru).

269 Vzhľadom na to, že chýbajúce overenie je porušením podstatnej formálnej náležitosti v zmysle článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 76), ôsmy žalobný dôvod má kogentnú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67, a z 30. marca 2000, VBA/Florimex a i., C-265/97 P, EU:C:2000:170, bod 114), takže je potrebné ho preskúmať.

270 Pokiaľ ide o vec samu, je potrebné pripomenúť, že článok 297 ods. 2 prvý pododsek ZFEÚ znie takto:

„Nelegislatívne akty prijaté vo forme nariadení, smerníc a rozhodnutí, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, podpisuje predseda inštitúcie, ktorá ich prijala.“

271 Navyše článok 15 rokovacieho poriadku Rady stanovuje:

„Znenie aktov, ktoré prijal[a]… Rada…, podpisuje predseda vykonávajúci funkciu v čase ich prijatia a generálny tajomník. Generálny tajomník môže preniesť svoje podpisové právo na generálnych riaditeľov generálneho sekretariátu.“

272 V rozsudku z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 75), ktorý cituje žalobca, Súdny dvor v súvislosti s rozhodnutím prijatým Európskou komisiou rozhodol, že účelom overenia podľa rokovacieho poriadku tejto inštitúcie je zabezpečiť právnu istotu pevným stanovením textu prijatého kolégiom v autentických jazykoch.

273 Podľa Súdneho dvora overenie stanovené rokovacím poriadkom Komisie umožňuje, aby sa v prípade spochybnenia overila úplná zhoda oznámených alebo uverejnených znení so znením prijatým inštitúciou a tým aj s vôľou ich autora (rozsudok z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 75).

274 Z toho vyplýva, že podľa Súdneho dvora predstavuje overenie požadované rokovacím poriadkom Komisie podstatnú formálnu náležitosť v zmysle článku 263 ZFEÚ, ktorej porušenie môže mať za následok žalobu o neplatnosť (rozsudok z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 76).

275 Tieto pravidlá, ktoré boli vyslovené v rozsudku z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, body 75 a 76), v súvislosti s aktmi Komisie, musia byť transponované aj na akty Rady.

276 Zásada právnej istoty vyžaduje, rovnako ako pri aktoch Komisie, aby tretie strany mali možnosť skontrolovať, že akty Rady, ktoré sú zverejnené alebo oznámené, zodpovedajú tým, ktoré boli prijaté.

277 Uvedené platí, aj keď Rada na rozdiel od Komisie nepredstavuje kolégium. V rozsudku z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), Súdny dvor totiž pri odôvodnení povinnosti overovať akty vychádzal predovšetkým z nevyhnutnosti zabezpečiť právnu istotu tým, že sa v prípade spochybnenia umožní overiť úplná zhoda oznámených alebo uverejnených znení so znením prijatým inštitúciou. Právna istota je pritom všeobecnou zásadou práva, ktorá sa vzťahuje na všetky inštitúcie, obzvlášť keď, ako to je v tomto prípade, prijímajú akty, ktoré majú účinky na právne postavenie právnických osôb alebo jednotlivcov.

278 V prejednávanej veci je nesporné, že odôvodnenia týkajúce sa napadnutých aktov, ktoré boli žalobcovi zaslané, neobsahujú podpis, ale ako také sa javia ako strojom napísané dokumenty bez záhlavia a bez akejkoľvek zmienky, dokonca aj bez dátumu, ktorý by umožňoval identifikovať ich ako akty Rady a určiť okamih, kedy boli prijaté.

279 Rada v prílohe k svojim pripomienkam k ôsmemu žalobnému dôvodu predložila Všeobecnému súdu napadnuté akty opatrené dátumom a podpisom jej predsedu a jej generálneho tajomníka.

280 Treba však konštatovať, že tieto akty neobsahujú odôvodnenia ich prijatia.

281 Vzhľadom na to, že podľa článku 296 ZFEÚ musia byť akty prijaté Radou odôvodnené, z tohto ustanovenia podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva požiadavka, aby dotknutá inštitúcia uviedla dôvody, ktoré ju viedli k ich prijatiu, aby dotknutá osoba mohla pochopiť dôvody prijatých opatrení a aby príslušný súd mohol vykonať preskúmanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovanú judikatúru).

282 Výrok aktu možno pochopiť a jeho pôsobnosť vymedziť len so zreteľom na jeho odôvodnenie. Keďže výrok a odôvodnenie predstavujú nedeliteľný celok (rozsudky z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 67, a z 18. januára 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Komisia, T-93/02, EU:T:2005:11, bod 124), nemožno medzi dôvodmi a výrokom aktu robiť pri uplatňovaní ustanovení o jeho overovaní žiaden rozdiel. Keď sú akt a odôvodnenie uvedené v odlišných dokumentoch, tak ako je v tomto prípade, je nevyhnutné, aby bol jeden aj druhý overený tak, ako to vyžadujú tieto ustanovenia, pričom opatrenie jedného z nich podpisom nemôže zakladať domnienku, vyvrátiteľnú alebo nevyvrátiteľnú, že ten druhý bol takisto overený.

283 Ako uznáva samotná Rada v bode 29 svojich pripomienok k ôsmemu žalobnému dôvodu, podpísanie jej aktov je podstatnou formálnou náležitosťou. Keďže je zrejmé, že táto nebola v prejednávanej veci dodržaná, napadnuté akty preto musia byť vyhlásené za neplatné.

284 Rada proti tejto analýze namieta.

285 V prvom rade Rada tvrdí, že z judikatúry pre ňu v rámci spoločnej pozície 2001/931 plynie povinnosť oddeliť odôvodnenia od samotných aktov. Pokiaľ ide o reštriktívne opatrenia prijaté Radou, súčasná situácia, keď sú podpisované akty, ale nie odôvodnenia, tak podľa nej vyplýva z judikatúry, takže v tomto ohľade jej nemožno nič vytýkať a akty preto nemôžu byť vyhlásené za neplatné.

286 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa článku 296 druhého odseku ZFEÚ musia byť všetky akty odôvodnené a že, ako bolo uvedené v bode 282 vyššie, výrok a odôvodnenie rozhodnutia tvoria nedeliteľný celok.

287 Je pravda, že vzhľadom na to, že podrobné uverejnenie dôvodov uvádzaných na obvinenie dotknutých osôb a subjektov by mohlo odporovať naliehavým dôvodom všeobecného záujmu a mohlo by poškodiť ich legitímne záujmy, pripustilo sa ako postačujúce, že sa v úradnom vestníku uverejnil výrok a všeobecné odôvodnenie opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov, s tým, že špecifické a konkrétne odôvodnenie tohto rozhodnutia muselo byť vyhotovené s dodržaním formálnych náležitostí a oznámené dotknutým osobám akýmkoľvek iným vhodným spôsobom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 147).

288 Pripustenie tejto výnimky sa však vzťahuje iba na uverejnenie aktov a nie na samotné tieto akty, takže nemá vplyv na povinnosť ich podpísať, ktorá je stanovená článkom 15 rokovacieho poriadku Rady.

289 V druhom rade Rada uvádza, že napadnuté akty a odôvodnenia, na ktorých sú založené, boli prijaté členskými štátmi súčasne po dôkladnom písomnom konaní, ktoré je stanovené v článku 12 ods. 1 rokovacieho poriadku.

290 Po prvé príslušná pracovná skupina Rady, konkrétne skupina „Reštriktívne opatrenia s cieľom boja proti terorizmu“ (COMET), prerokovala prípadný opätovný zápis mena žalobcu na základe existujúceho odôvodnenia a dospela k záveru, že žiadna nová informácia nesvedčila v prospech výmazu jeho mena zo zoznamu. Na tomto základe COMET vypracovala konečné znenie odôvodnení pre všetky dotknuté subjekty a osoby.

291 Po druhé v dňoch 5. marca a 3. júla 2018 predložil vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku svoje návrhy k prijatiu napadnutých aktov. V dňoch 8. marca a 5. júla 2018 boli tieto návrhy preskúmané pracovnou skupinou Rady, konkrétne skupinou „Poradcovia pre vonkajšie vzťahy“ (RELEX), ktorá vypracovala konečné znenie návrhov.

292 Po tretie generálny sekretariát Rady vypracoval správu pre Výbor stálych zástupcov (Coreper) a pre Radu, v ktorej predložil všetky dokumenty, ktoré mali byť prijaté. Na tomto základe potom generálny sekretariát Rady začal písomné konania v súlade s článkom 12 ods. 1 rokovacieho poriadku Rady. V dokumentoch, ktorými boli tieto písomné konania začaté, boli podrobne opísané práve dokumenty, ktorých sa tieto konania týkali, pričom medzi týmito dokumentmi boli tak návrhy napadnutých aktov, ako aj návrhy odôvodnení, ktoré sa na ne vzťahovali. Všetky delegácie členských štátov s týmito návrhmi vyjadrili svoj súhlas.

293 Z dodržania týchto postupov a z dokumentov, ktoré boli ich výsledkom, podľa nej s istotou vyplýva, že napadnuté akty vrátane odôvodnení boli prijaté Radou a že boli výsledkom jej vôle.

294 S takýmto tvrdením nemožno súhlasiť.

295 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že účelom podpísania aktov Rady jej predsedom a jej generálnym tajomníkom, ktoré stanovuje článok 297 ods. 2 prvý pododsek ZFEÚ a článok 15 rokovacieho poriadku Rady, je najmä umožniť tretím osobám ubezpečiť sa, že akty, ktoré im boli oznámené, boli touto inštitúciou riadne prijaté.

296 Inými slovami, overenie aktov Rady možno analyzovať ako zhmotnenie potvrdenia predsedu a generálneho tajomníka tejto inštitúcie, že táto dotknuté akty riadne prijala.

297 Túto formálnu náležitosť nemožno nahradiť opisom konania, podľa ktorého sa v rámci Rady pri prijímaní týchto aktov postupovalo. Ak Zmluva a rokovací poriadok určitej inštitúcie vyžadujú, aby táto splnila špecifickú formálnu náležitosť, t. j. podpísanie ňou prijatých aktov, ktorou sa má zabezpečiť dodržanie zásady právnej istoty v prospech tretích osôb, táto inštitúcia od tejto formálnej náležitosti nemôže upustiť s odôvodnením, že procesné pravidlá stanovené v rokovacom poriadku boli dodržané.

298 Po tretie Rada tvrdí, že v prejednávanej veci je skutkový rámec odlišný od skutkového rámca vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), v ktorom napadnutý rozsudok nezodpovedal zneniu prijatému Komisiou. Tvrdí, že takáto situácia pri aktoch Rady nemôže nastať z dôvodu interných konaní, ktoré sa v rámci nej uplatňujú, a že žalobca navyše nepredložil žiaden dôkaz poukazujúci na to, že by odôvodnenia boli po ich prijatí zmenené.

299 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa judikatúry k porušeniu podstatnej formálnej náležitosti dochádza jediným chýbajúcim overením aktu, pričom nie je potrebné preukazovať aj to, že akt je postihnutý inou vadou alebo že chýbajúce overenie spôsobilo ujmu tomu, kto sa naň odvoláva (rozsudky zo 6. apríla 2000, Komisia/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 42, a zo 6. apríla 2000, Komisia/Solvay, C-287/95 P a C-288/95 P, EU:C:2000:189, bod 46).

300 Pre prípad potreby treba konštatovať, že Rada nikde vo svojich podaniach v rámci konania neuviedla, že nemala možnosť vykonať overenie odôvodnení týkajúcich sa napadnutých aktov.

301 Vzhľadom na to, že podpisy predsedu a generálneho tajomníka Rady boli pripojené na napadnutých aktoch, takisto mohli byť pripojené na odôvodneniach, ktoré sa na ne vzťahovali. Bolo nevyhnutné, aby boli pripojené, keďže napadnuté akty a ich odôvodnenia boli obsiahnuté v odlišných dokumentoch a ako vyplýva z bodov 281 a 282 vyššie, odôvodnenia predstavovali neoddeliteľnú súčasť napadnutých aktov.

302 Ako bolo uvedené v bode 283 vyššie, samotná Rada uznala dôležitosť podpisovania právnych aktov, ktoré prijíma, keď ho v bode 29 svojej odpovede na otázku Všeobecného súdu označila za podstatnú formálnu náležitosť.

303 V poslednom rade Rada tvrdí, že ak Všeobecný súd konštatuje, že napadnuté akty mali formálnu vadu, táto vada nepostačuje na vyhlásenie neplatnosti napadnutých aktov.

304 Tento argument musí byť takisto zamietnutý. Keďže podpísanie aktov Rady jej predsedom a jej generálnym tajomníkom predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, jej porušenie musí podľa judikatúry viesť k vyhláseniu neplatnosti napadnutých aktov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2015, Španielsko/Komisia, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 56 a citovanú judikatúru).

305 Na záver, keďže odôvodnenia týkajúce sa napadnutých aktov neboli podpísané predsedom Rady a jej generálnym tajomníkom, hoci boli obsiahnuté v odlišných dokumentoch, ôsmemu žalobnému dôvodu treba vyhovieť a napadnuté akty vyhlásiť za neplatné v rozsahu, v akom sa týkajú žalobcu.

O trovách

306 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

307 Keďže Rada nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť, aby znášala svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania žalobcu v súlade s jeho návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Rady (SZBP) 2018/475 z 21. marca 2018, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (SZBP) 2017/1426, vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) 2018/468 z 21. marca 2018, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) 2017/1420, rozhodnutie Rady (SZBP) 2018/1084 z 30. júla 2018, ktorým sa aktualizuje zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú články 2, 3 a 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (SZBP) 2018/475 a vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) 2018/1071 z 30. júla 2018, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie 2018/468, sa vyhlasujú za neplatné v rozsahu, v akom sa týkajú „‚Hamas‘ vrátane ‚Hamas Izzaddín al-Kassám‘“.**

2. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil Hamas.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 4. septembra 2019.

Podpisy